

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 2, 2023

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:298](#) 24-02-2023

Greenpeace valt onder werkingssfeer bedrijfstakpensioenfonds Koopvaardij

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2023:534](#) 28-02-2023

Werknemer heeft recht op billijke vergoeding na ontslag in strijd met afspiegelingsbeginsel; geen pensioenschade gespecificeerd

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:528](#) 14-02-2023

Hof wil dat partijen zich uitlaten over effect pensioengerechtigdheid werknemster voor loonvordering

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:365](#) 31-01-2023

Hof verwijst zaak over vraag of onderneming valt onder werkingssfeer bedrijfstakpensioenfonds vervoer terug naar kantonrechter

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:1233](#) 17-02-2023

Verzoek om pensioenverevening toegewezen: geen uitsluiting in huwelijkse voorwaarden

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2023:1653](#) 14-02-2023

Defensie heeft geen onjuist arbeidsongeschiktheidspercentage vastgesteld bij beroepsmilitair

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:914](#) 13-02-2023

Rechtbank vernietigt instemming DNB met fusie Aegon-Optas; DNB heeft onvoldoende rekening gehouden met belang polishouders

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:915](#) 13-02-2023

Rechtbank vernietigt instemming DNB met fusie Aegon-Optas omdat DNB onvoldoende rekening heeft gehouden met het belang van de polishouders

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:660](#) 08-02-2023

Nietigheid instemmingsplichtig besluit wijziging middelloon premieovereenkomst

tijdig door OR ingeroepen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:1290](#) 03-02-2023

Rechtbank benoemt deskundige om pensioenaanspraken te berekenen

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:789](#) 03-02-2023

Werkgever mag na ingetrokken ontslag op staande voet loon niet verrekenen met pensioenpremies

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2023:784](#) 01-02-2023

Samenloop opzegging wegens ziekte en bereiken pensioenleeftijd: geen transitievergoeding

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2023:345](#) 23-02-2023

Geen compensatie voor ambtenaar wegens verlaging AOW-leeftijd na sluiten vaststellingsovereenkomst

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2023:350](#) 23-02-2023

Verzoek om toekenning militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht afgewezen

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2023:347](#) 23-02-2023

Arbeitsongeschiktheidspensioen ABP mag betrokken worden bij berekening hoogte aanvullende uitkering politieagent

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2023:207](#) 01-02-2023

CRvB niet bevoegd te oordelen over niet indexeren ABP-pensioen

Antillen

[Raad van Beroep in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:ORBAACM:2023:9](#) 15-02-2023

Raadsadviseur Antillen was geen overheidsdienaar en komt niet in aanmerking voor pensioen

Uitspraken zonder ECLI

[College voor de Rechten van de Mens](#) 07-03-2023

Ontslagleeftijd 75 jaar vrijwilligers Voedselbank is leeftijdsdiscriminatie

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Ontslagleeftijd 75 jaar vrijwilligers Voedselbank is leeftijdsdiscriminatie

Geschil over de vraag of de door de Voedselbank Apeldoorn gehanteerde ontslagleeftijd van 75 jaar verboden leeftijdsonderscheid vormt. Het CRM oordeelt dat er geen objectieve rechtvaardiging is voor het hanteren van een ontslagleeftijd van 75 jaar.

Verzoekster is een stichting die in Apeldoorn een voedselbank exploiteert. De werkzaamheden bij de voedselbank worden grotendeels uitgevoerd door vrijwilligers. Het aantal vrijwilligers schommelt tussen de 75 en 80. Op dit moment zijn er ongeveer 75 vrijwilligers werkzaam. Van deze vrijwilligers is 70% ouder dan 60 jaar. Het aantal vrijwilligers dat ouder is dan 70 jaar, is niet groot.

De vrijwilligers bij verzoekster hebben verschillende functies. Zo zijn er vrijwilligers die als chauffeur werkzaam zijn en andere vrijwilligers die de vakken vullen of bepaalde producten zoals brood of groente in de kratten doen. Daarnaast zijn vier vrijwilligers als coördinator werkzaam: één coördinator vrijwilligers, twee coördinatoren logistiek/hal, en één coördinator die de chauffeurswerkzaamheden plant.

Verzoekster is eind 2019 overgegaan op het zogenaamde winkelconcept, ter vervanging van het traditionele concept, waarbij in de ochtend door vrijwilligers kratten werden gevuld die later werden uitgereikt. Hiervoor in de plaats is een 'winkel' gekomen, waarbij de klanten onder begeleiding van een vrijwilliger een keuze uit de producten kunnen maken. Deze keuze is beperkt en de vrijwilliger moet de klant hierbij begeleiden.

Verzoekster heeft naar aanleiding van deze wijziging in de bedrijfsvoering op 14 december 2020 beleid opgesteld, waarin zij haar visie geeft op de zorg voor haar vrijwilligers. Hierin heeft verzoekster vermeld dat zij profielen heeft opgesteld met competenties waaraan vrijwilligers minimaal moeten voldoen. Nieuwe vrijwilligers zullen op basis van vaardigheden en vereiste competenties worden beoordeeld op hun geschiktheid. Ook is in het beleidsstuk

vermeld dat de coördinator van de vrijwilligers, indien nodig of op verzoek van de vrijwilliger, een voortgangsgesprek voert, waarbij eventueel de voorzitter van het bestuur van verzoekster kan worden uitgenodigd.

Daarnaast is in het beleidsstuk geschreven dat in de vrijwilligersovereenkomst zal worden opgenomen dat de overeenkomst in overleg zal worden ontbonden als de vrijwilliger de leeftijd van 75 jaar heeft bereikt, met een uitloop naar 31 december van dat jaar. Dit heeft verzoekster doorgevoerd in de overeenkomsten met vrijwilligers die hun werkzaamheden bij verzoekster na 1 januari 2021 hebben aangevangen.

Voor de vrijwilligers die voor die datum hun werkzaamheden hebben aangevangen, is in de vrijwilligersovereenkomst geen ontslagleeftijd vermeld. Verzoekster heeft echter de ambitie dat ook voor deze groep een uitstroomleeftijd van 75 jaar zal gelden. Hiertoe zal verzoekster vanaf de zomer van 2021 een afspraak gaan maken met de vrijwilligers die dit betreft. Verzoekster zal op een ontspannen manier met hen in gesprek gaan over het tempo waarin en de manier waarop zij hun werkzaamheden willen afbouwen.

Allereerst overweegt het College dat het met instemming kennis heeft genomen van het feit dat verzoekster akkoord is gegaan met het voorstel van de informanten en de klachtbehandelaar bij Artikel 1 Noord Oost Gelderland (zie 2.3) om een verzoek om een oordeel eigen handelen in te dienen.

Verzoekster heeft desgevraagd ter zitting meegedeeld dat zij het College alleen verzoekt om te beoordelen of zij met haar nieuwe beleid, waarbij zij ook ten aanzien van de vrijwilligers die al voor 1 januari 2021 voor haar werkzaam waren (hierna: de zittende vrijwilligers) een ontslagleeftijd van 75 jaar hanteert, terwijl deze niet is afgesproken in de vrijwilligersovereenkomst, in overeenstemming handelt met de WGBL. Het College zal deze door verzoekster voorgelegde vraag hierna beoordelen.

Het is een werkgever niet toegestaan om onderscheid op grond van leeftijd te maken bij het beëindigen van een arbeidsverhouding (artikel 3, eerste lid, aanhef en onderdeel c, WGBL). Het College is pas bevoegd om het voorliggende verzoek te beoordelen als vaststaat dat bedoelde vrijwilligers hun werkzaamheden op basis van een arbeidsverhouding hebben verricht. Ook moet vaststaan dat de gesprekken die verzoekster op een ontspannen manier met deze vrijwilligers heeft gevoerd, hebben geleid tot de beëindiging van hun arbeidsverhouding.

De betekenis van het begrip 'arbeidsverhouding' in de zin van de WGBL is hetzelfde als het

overeenkomstige begrip in de Algemene wet gelijke behandeling (AWGB) en heeft een ruimere betekenis dan het begrip 'arbeidsovereenkomst' in het burgerlijk recht. Het omvat alle situaties waarin onder gezag van een ander arbeid wordt verricht. Hiervan kan ook sprake zijn bij vrijwilligerswerk (*Kamerstukken II 1990/91, 22014, nr. 6, p. 79* en zie onder meer College voor de Rechten van de Mens 20 maart 2015, oordeel 2015-22, overweging 3.3; zie ook Gerechtshof Arnhem 11 januari 2005, ECLI:NL:GHARN:2005:AS2588).

Verzoekster heeft ter zitting meegedeeld dat haar vrijwilligers specialisaties hebben bij de uitvoering van hun werkzaamheden. Als vrijwilligers vragen om andere taken, bekijkt de coördinator vrijwilligers wat er mogelijk is. De nieuwe taken worden vervolgens vastgelegd in een rooster dat door de planner wordt gemaakt. Ook heeft verzoekster verklaard dat zij met richtlijnen en instructies werkt. Zo moeten producten die door bedrijven en organisaties worden verstrekt, op de juiste manier worden bewaard, zoals in de diepvries of in de koeling.

Het College stelt op grond hiervan vast dat de vrijwilligers duidelijk omliggende taken hebben en dat hun werkzaamheden worden ingeroosterd. Ook staat vast dat de vrijwilligers zich bij het uitvoeren van deze taken te houden hebben aan de door verzoekster verstrekte richtlijnen en instructies. Het College concludeert dan ook dat de vrijwilligers hun arbeid onder gezag van verzoekster verrichten. Dat betekent dat sprake is van een arbeidsverhouding zoals bedoeld in artikel 3, eerste lid, aanhef en onderdeel c, WGBL

Het College stelt vast dat verzoekster in het beleidsstuk heeft vermeld dat zij vanaf de zomer van 2021 afspraken wil maken met de zittende vrijwilligers bij wie de 75-jarige leeftijd in zicht komt. Verzoekster zal op een ontspannen manier met hen in gesprek gaan over het tempo waarin en de manier waarop zij hun werkzaamheden willen afbouwen.

Verzoekster heeft ter zitting op de vraag wat wordt bedoeld met het 'op een ontspannen manier in gesprek gaan' geantwoord dat de gesprekken met de vrijwilligers die daarvoor in aanmerking kwamen, aanvankelijk niet goed verliepen. Daarom heeft verzoekster een pauze genomen en de gesprekken in de loop van 2021 weer opgepakt. Verzoekster heeft hen toen in de gelegenheid gesteld om gebruik te maken van een afbouwperiode van een jaar of anderhalf jaar. Deze gesprekken hebben ertoe geleid dat de betreffende vrijwilligers akkoord zijn gegaan met de beëindiging van hun vrijwilligersovereenkomst.

Het College concludeert op grond hiervan dat de gesprekken die verzoekster is aangegaan met de vrijwilligers bij wie de 75-jarige leeftijd in zicht kwam, gericht waren op de beëindiging van hun vrijwilligersovereenkomst. Het College is dan ook van oordeel dat het 'op een ontspannen

manier het gesprek aangaan', kan worden aangemerkt als handelen dat gericht is op het 'beëindigen' van een arbeidsverhouding als bedoeld in artikel 3, eerste lid, aanhef en onderdeel c, WGBL. Dit betekent dat het College bevoegd is om het voorliggende verzoek te beoordelen.

Een rechtspersoon die wil weten of zijn beleid voldoet aan (onder meer) de WGBL kan bij het College een verzoek om een oordeel indienen (artikel 14 WGBL in samenhang met artikel 10, tweede lid, aanhef en onderdeel b, van de Wet College voor de rechten van de mens (WCRM)). Het College kan verzoekster, een rechtspersoon, op basis van dit wettelijk kader dan ook ontvangen in haar verzoek om een oordeel.

Het College is van oordeel dat verzoekster jegens de zittende vrijwilligers, met wie geen leeftijd is overeengekomen waarop hun vrijwilligersovereenkomst eindigt, direct onderscheid op grond van leeftijd maakt door hun arbeidsverhouding te beëindigen bij het bereiken van de 75-jarige leeftijd of maximaal anderhalf jaar daarna.

De wettelijke uitzonderingen op het verbod van leeftijdsonderscheid zijn vermeld in artikel 7, eerste lid, WGBL. Het College overweegt dat de wettelijke uitzondering van artikel 7, eerste lid, aanhef en onderdeel a, WGBL niet van toepassing is omdat het leeftijdsonderscheid niet is gebaseerd op werkgelegenheids- of arbeidsmarktbeleid ter bevordering van de arbeidsparticipatie van bepaalde leeftijdscategorieën. De wettelijke uitzondering van artikel 7, eerste lid, aanhef en onderdeel b, WGBL is evenmin van toepassing. Hierbij is van belang dat als ervoor wordt gekozen om een arbeidsverhouding te laten voortduren na de pensioengerechtigde leeftijd zonder een nadere concrete ontslagleeftijd af te spreken, de bescherming van het discriminatieverbod, als vermeld in de WGBL, herleeft (vgl. College voor de Rechten van de Mens 9 december 2021, 2021-147, overwegingen 6.6 tot en met 6.8). Het College kan wel toetsen of de wettelijke uitzondering van artikel 7, eerste lid, aanhef en onderdeel c, WGBL (de objectieve rechtvaardigingstoets) van toepassing is.

In artikel 7, eerste lid, aanhef en onderdeel c, WGBL is bepaald dat het maken van onderscheid op grond van leeftijd niet verboden is als het onderscheid objectief gerechtvaardigd is door een legitiem doel en de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn. Het is aan de partij die onderscheid heeft gemaakt om feiten aan te dragen ter rechtvaardiging van dat onderscheid.

Het doel dient legitiem te zijn, in de zin van voldoende zwaarwegend, dan wel te beantwoorden aan een werkelijke behoefte. Een legitiem doel vereist daarnaast dat er geen

sprake is van een discriminerend oogmerk. Verzoekster heeft twee doelen voor het leeftijdsonderscheid aangedragen. Het eerste doel is het voorkomen van het voeren van moeilijke gesprekken in situaties waarin de vrijwilliger niet meer aan de verwachtingen van verzoekster voldoet, terwijl deze zelf vindt dat nog het prima gaat. Verzoekster heeft toegelicht dat het voeren van een gesprek hierover moeilijk is, omdat vrijwilligers hun functie niet willen opgeven. Zij zijn vaak al lang vrijwilliger, vinden het werk belangrijk en zijn soms eenzaam. Zij ervaren gezelligheid bij de voedselbank en het werk is een ijkpunt in hun week. Het tweede doel voor het leeftijdsonderscheid is het nemen van haar verantwoordelijkheid voor het wel en wee van haar vrijwilligers door gevaarlijke situaties te voorkomen.

Het College overweegt dat het eerste doel geen werkelijke behoefte van verzoekster is. Aan het exploiteren van een organisatie is immers onlosmakelijk verbonden dat er soms moeilijke gesprekken met de medewerkers moeten plaatsvinden, ongeacht hun leeftijd. Het eerste doel is dan ook niet legitiem. Het College acht het tweede doel wel legitiem. Hierbij is van belang dat verzoekster als werkgever verantwoordelijk is voor de veiligheid en de gezondheid van haar vrijwilligers en in verband hiermee dient te voorkomen dat zij in gevaarlijke situaties terecht komen. Het tweede doel voldoet dan ook aan een werkelijke behoefte van verzoekster. Bovendien heeft het geen discriminerend oogmerk.

Een middel is passend als het geschikt is om het legitieme doel te bereiken. Een middel is noodzakelijk als het doel niet kan worden bereikt met een middel dat niet leidt tot onderscheid, althans minder bezwaarlijk is (subsidiariteitsvereiste) en het middel in een evenredige verhouding staat tot het doel van het onderscheid (proportionaliteitsvereiste). Verzoekster heeft desgevraagd ter zitting als voorbeeld van een gevaarlijke situatie gegeven, dat er bij haar een tachtigjarige vrijwilliger werkzaam was, die niet meer zo'n goed evenwicht had, soms in de war was en niet meer goed auto kon rijden. Het was gelet hierop onverantwoord om hem nog werkzaamheden te laten verrichten. Het College heeft verzoekster ter zitting de vraag voorgelegd of dit gevaar niet zou kunnen worden voorkomen als verzoekster jaarlijks een functioneringsgesprek met haar vrijwilligers zou voeren. Verzoekster heeft hierop geantwoord dat het voor haar niet doenlijk is om jaarlijks een functioneringsgesprek met haar vrijwilligers te voeren vanwege de reden dat zij een vrijwilligersorganisatie is. Daarnaast heeft verzoekster desgevraagd meegedeeld dat zij het advies van de Sesamacademie, een stichting die vrijwilligersorganisaties tegen een onkostenvergoeding professioneel adviseert en de maatschappelijke participatie van senioren ondersteunt, heeft betrokken bij haar besluit om voor haar zittende vrijwilligers alsnog een ontslagleeftijd van 75 jaar te hanteren. De Sesamacademie vond een dergelijke grens verstandig gezien de aard van de werkzaamheden, de gemiddelde leeftijd en de omvang van

de vrijwilligersgroep. Verzoekster heeft gekozen voor de leeftijd van 75 jaar omdat ook andere vrijwilligersorganisaties deze grens hanteren, zoals buurtbusverenigingen. Daarnaast verricht het Centraal Bureau voor de uitgifte van Rijvaardigheidsbewijzen (CBR) medische keuringen vanaf 75 jaar.

Het College overweegt dat, wat er van de geschiktheid van het middel ook zij, het middel niet noodzakelijk is. Hierbij is van belang dat verzoekster in de afgelopen jaren een aantal slagen heeft gemaakt in de professionalisering van haar organisatie. Zo is zij overgestapt op het winkelconcept, ter vervanging van het traditionele concept, waarbij de door vrijwilligers gevulde kratten werden uitgereikt aan de klanten. In de 'winkel' kunnen klanten onder de begeleiding van een vrijwilliger een keuze maken uit de producten. Naar aanleiding hiervan heeft verzoekster profielen opgesteld met de competenties waaraan vrijwilligers minimaal moeten voldoen. Ook zullen nieuwe vrijwilligers op basis van hun vaardigheden en vereiste competenties worden beoordeeld op hun geschiktheid. Het College overweegt op grond hiervan dat, nu verzoekster meer professionaliteit vereist van haar vrijwilligers, dit ook van haar als werkgever kan worden verwacht. Ook overweegt het College dat, met inachtneming van deze slagen in de professionalisering door verzoekster, niet valt in te zien waarom het voor verzoekster niet mogelijk zou zijn om naar behoefte een functioneringsgesprek met haar vrijwilligers te voeren. Verzoekster heeft immers zicht op het functioneren van haar vrijwilligers, zodat zij de gesprekken kan beperken tot diegenen over wie zij twijfels heeft. Ook zijn er functieprofielen beschikbaar aan de hand waarvan verzoekster de geschiktheid van nieuwe vrijwilligers beoordeelt. Hiermee zouden gevaarlijke situaties, zoals omschreven door verzoekster, in de toekomst kunnen worden voorkomen. Verzoekster heeft wel gesteld dat dit alternatief voor haar niet haalbaar is omdat zij een vrijwilligersorganisatie is, maar heeft daarvoor geen enkele onderbouwing gegeven. Ook draagt de handelwijze van verzoekster om een koppeling te maken te maken tussen de vaardigheden en competenties van de vrijwilligers en de 75-jarige leeftijd het risico in zich om vooroordelen in stand te houden. Deze handelwijze staat op gespannen voet met de WGBL. Deze wet beoogt mensen bewust te maken van stereotypen, van vooroordelen en van mythen rond mensen van bepaalde leeftijdsgroepen. Waar het gaat om specifieke vaardigheden en competenties voor de verschillende vrijwilligersfuncties, is het van belang om de vrijwilligers daarop individueel te beoordelen in plaats van op generaliserende veronderstellingen die verband houden met leeftijd.

Voor zover verzoekster heeft verwezen naar buurtbusverenigingen die ook een ontslagleeftijd van 75 jaar hanteren voor hun chauffeurs, overweegt het College dat deze vergelijking niet opgaat. Verzoekster heeft immers en anders dan buurtbusverenigingen de mogelijkheid om

haar vrijwilligers andere taken te laten verrichten dan chauffeurswerkzaamheden. Vaststaat dat verzoekster ook feitelijk van deze mogelijkheid gebruik maakt als een vrijwilliger vraagt om andere werkzaamheden. Voor zover verzoekster heeft verwezen naar het CBR overweegt het College dat ook deze vergelijking niet opgaat. Juist is dat het CBR medische keuringen uitvoert bij chauffeurs vanaf 75 jaar, maar als een chauffeur deze keuring doorstaat, zal het rijbewijs worden verlengd.

Het College concludeert op grond van het voorgaande dat verzoekster onvoldoende heeft onderbouwd waarom het door haar gehanteerde middel – een ontslagleeftijd van 75 jaar voor de zittende vrijwilligers – noodzakelijk is om gevaarlijke situaties te voorkomen. Verzoekster heeft het door haar gemaakte directe onderscheid op grond van leeftijd dan ook niet objectief gerechtvaardigd.

Stichting Voedselbank Apeldoorn heeft jegens de vrijwilligers die al voor 1 januari 2021 bij haar werkzaam waren, verboden onderscheid op grond van leeftijd gemaakt.

Instantie: College voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 07-03-2023

Zaaknummer: CRM 2023-13

RECHTSPRAAK

Raadsadviseur Antillen was geen overheidsdienaar en komt niet in aanmerking voor pensioen

Geschil over de vraag of een raadsadviseur op de Nederlandse Antillen in aanmerking komt voor pensioen. Zijn verzoek is afgewezen omdat hij niet voldeed aan de vereisten van overheidsdienaar. Er was namelijk geen geneeskundige goedkeuring. De Raad bevestigt de uitspraak van het Gerecht in eerste aanleg dat de raadsadviseur niet voldeed aan de vereisten en daarom niet in aanmerking komt voor pensioen. Uit de memorie van toelichting bij de Pensioenlandsverordening volgt dat de wetgever er bewust voor heeft gekozen om de geneeskundige goedkeuring als een van de voorwaarden te stellen om onder de begripsomschrijving van overheidsdienaar te vallen, en daarmee in aanmerking te komen voor deelname in het pensioenfonds.

Appellant was op grond van een arbeidsovereenkomst van 1 oktober 1998 tot 1 oktober 2006 werkzaam voor het voormalige Land Nederlandse Antillen (het Land) als raadsadviseur bij de Raad van Ministers. Bij e-mailbericht van 5 december 2017 heeft appellant pensioenfonds APC verzocht na te gaan of hij eventuele pensioenrechten heeft opgebouwd bij APC in zijn diensttijd bij het Land. Bij e-mailbericht van 17 januari 2018 heeft APC geantwoord dat uit de pensioenadministratie is gebleken dat het Land appellant niet bij APC heeft aangemeld. Om dit alsnog recht te trekken heeft APC appellant verzocht om zijn benoemingsbesluit. Op 16 februari 2018 heeft appellant een aantal stukken aan APC verstrekt. Bij e-mailbericht van 19 december 2018 heeft APC te kennen gegeven dat op basis van de overgelegde documenten en nadere afstemming met het Land niet kan worden vastgesteld dat appellant een geneeskundige goedkeuring, één van de kernvereisten om de hoedanigheid van overheidsdienaar te verkrijgen, heeft ondergaan. Daarmee voldoet hij niet aan het vereiste in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder a, van de Pensioenlandsverordening overheidsdienaren (Plv). Om die reden komt de diensttijd voor het Land van 1 oktober 1998 tot 1 oktober 2006

niet in aanmerking voor pensioenopbouw bij APC.

Bij brief van 29 januari 2019 heeft appellant APC verzocht om uiterlijk 8 februari 2019 kenbaar te maken wat de door hem opgebouwde pensioenrechten zijn. Dat verzoek heeft de directeur van APC bij beschikking van 14 juli 2020 afgewezen omdat appellant door het ontbreken van de vereiste geneeskundige goedkeuring geen overheidsdienaar is in de zin van de Plv en daarom ook geen pensioenrechten heeft opgebouwd op grond van de Plv. Appellant heeft ook nooit een intreebevestiging ontvangen van APC en ook heeft APC nooit pensioenpremies gefactureerd aan het Land omdat APC niet bekend was met de arbeidsrelatie tussen het Land en appellant.

Op 12 augustus 2020 heeft appellant bezwaar gemaakt tegen de beschikking van 14 juli 2020. Bij beschikking van 8 december 2020 (bestreden beschikking) heeft APC zijn beslissing gehandhaafd en het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij de aangevallen uitspraak heeft het Gerecht het beroep van appellant tegen de bestreden beschikking ongegrond verklaard. Daartoe heeft het Gerecht onder meer overwogen dat appellant zich niet kan herinneren of hij voorafgaand aan zijn dienstbetrekking geneeskundig gekeurd is en dat er geen stukken zijn waaruit zou kunnen blijken dat de vereiste geneeskundige goedkeuring heeft plaatsgevonden. Het Gerecht kan daarom niet anders dan aannemen dat appellant niet geneeskundig is goedgekeurd als bedoeld in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder a, van de Plv. Appellant is daarom geen overheidsdienaar in de zin van de Plv. Voor een nadere belangenafweging daaromtrent biedt de Plv geen ruimte. Verder heeft het Gerecht overwogen dat geenszins aannemelijk is gemaakt dat het Land appellant heeft aangemeld bij APC. Er kan daarom ook niet worden aangenomen dat APC bekend was met het dienstverband van appellant. APC kan dan ook niet verantwoordelijk worden gehouden voor het feit dat appellant ten onrechte heeft aangenomen dat hij ouderdomspensioen bij APC heeft opgebouwd.

Appellant betoogt in hoger beroep dat hij met de ingebrachte arbeidsovereenkomst en zijn aanstellingsbesluit aannemelijk heeft gemaakt dat de geneeskundige goedkeuring heeft plaatsgevonden, althans dat altijd gehandeld is alsof die goedkeuring heeft plaatsgevonden. Uit de arbeidsovereenkomst blijkt namelijk dat hij te werk is gesteld en uit het aanstellingslandsbesluit volgt dat de indiensttreding van appellant naar APC is doorgestuurd. Ook heeft het Land pensioenpremies ingehouden.

Indien deze beroepsgrond niet slaagt, betoogt appellant dat de Plv wel ruimte biedt voor een nadere belangenafweging. APC kan namelijk op grond van artikel 9, vijfde lid, van de Plv ambtshalve een intreebevestiging verstrekken. APC kan ervoor kiezen dit alsnog voor

appellant te doen gelet op de bijzondere omstandigheden.

Ten slotte betoogt appellant dat deze beschikking zijn recht op eigendom aantast als bedoeld in artikel 1 van het eerste protocol bij het EVRM. Appellant wordt onthouden van zijn rechtmatig opgebouwde pensioenrechten omdat niet aannemelijk zou zijn dat er een medische keuring heeft plaatsgevonden. Die beslissing leidt tot een onevenredig nadeel. De bepaling over de vereiste geneeskundige goedkeuring moet in het geval van appellant dan ook buiten toepassing blijven.

De Raad overweegt als volgt. Artikel 6 van de Plv, voor zover hier van belang, luidt:

1. Geen overheidsdienaar in de zin van deze landsverordening zijn:

a. personen die niet op een tijdstip dat ten hoogste zes maanden vóór de aanvang van de betrekking gelegen is voor die betrekking geneeskundig zijn goedgekeurd door een daartoe door het lichaam aangewezen arts;

[...]

2. De in het eerste lid, onderdeel a, bedoelde eis geldt niet in die gevallen waarin een periode van zes maanden of minder ligt tussen de beëindiging van de betrekking van een overheidsdienaar en de aanvang van een nieuwe betrekking waaraan de hoedanigheid van overheidsdienaar kan worden ontleend, tenzij voor die nieuwe betrekking redelijkerwijs zwaardere keuringseisen gelden dan voor de bestaande betrekking hebben gegolden.

Artikel 9 van de Plv, voor zover hier van belang, luidt:

1. Het lichaam verstrekt aan de persoon die overheidsdienaar wordt, zo mogelijk vóór de aanvang van zijn betrekking, een geschrift waaruit zijn hoedanigheid van overheidsdienaar blijkt.

2. Het lichaam verstrekt aan het bestuur de gegevens omtrent de dienstverhouding van de persoon die overheidsdienaar wordt, alsmede van de persoon van wie de hoedanigheid van overheidsdienaar eindigt.

3. Het bestuur verstrekt aan het lichaam voor elke dienstverhouding waarin de hoedanigheid van overheidsdienaar wordt verkregen een geschrift waaruit dit blijkt, de intreebevestiging.

4. Het bestuur verstrekt aan het lichaam voor iedere beëindiging van de hoedanigheid van overheidsdienaar een geschrift waaruit dit blijkt, de uittreebevestiging.

5. Het bestuur kan ook ambtshalve een intree- of uittreebevestiging verstrekken.

6. Het bestuur verstrekt aan de overheidsdienaar een afschrift van de intree- en uittreebevestiging.

[...]

Ter zitting heeft APC de aanmeldprocedure als volgt toegelicht. De werkgever beschikt over aanmeldingsformulieren van APC. De werkgever draagt zorg voor het invullen van het aanmeldingsformulier door de werknemer en draagt ook zorg voor het verrichten van de vereiste geneeskundige goedkeuring. Vervolgens zendt de werkgever het ingevulde aanmeldingsformulier samen met de geneeskundige goedkeuring en het benoemingsbesluit of de arbeidsovereenkomst naar APC. Als niet aan alle voorwaarden voor aanmelding is voldaan, stelt APC de werkgever in de gelegenheid aanvullende gegevens of stukken te verstrekken. Indien wel aan alle voorwaarden is voldaan en dus vast kan worden gesteld dat de desbetreffende werknemer een overheidsdienaar is die onder de Plv valt, meldt APC de overheidsdienaar aan in het fonds. Daarna verstrekt APC een intreebevestiging aan zowel de werkgever als de werknemer. Het is dus niet zo dat APC met alleen een kopie van een benoemingsbesluit of arbeidsovereenkomst, voor zover die al wordt ontvangen door APC, een werknemer kan aanmelden in het fonds, aldus APC.

Vaststaat dat appellant, noch het Land of APC beschikt over stukken waaruit blijkt dat appellant is aangemeld in het fonds van APC. Zo is er geen aanmeldformulier, geen geneeskundige goedkeuring en ook geen intree- of uittreebevestiging. Verder staat vast dat APC vóór het e-mailbericht van appellant van 5 december 2017, niet bekend was met het feit dat appellant mogelijk een overheidsdienaar was die onder de Plv valt. Er is immers geen dossier van appellant bij APC en ook komt de naam van appellant niet voor op de jaarlijkse overzichten van de pensioengrondslagen van APC. Dat appellant zelf ook niet zeker wist of hij was aangemeld in het fonds van APC, blijkt uit de tekst van zijn e-mailbericht van 5 december 2017 nu hij verzocht om na te gaan wat zijn eventuele bij APC opgebouwde pensioenrechten zijn. Uit het voorgaande kan de Raad niet anders dan de conclusie trekken dat appellant niet bij APC was aangemeld en daar ook geen pensioenrechten heeft opgebouwd. Alleen al om deze reden kan geen sprake zijn van een inbreuk op het recht op eigendom als bedoeld in artikel 1 van het eerste protocol bij het EVRM. De door het Land op het salaris van appellant ingehouden en nooit aan APC afgedragen pensioenpremies maken niet dat appellant pensioenrechten heeft opgebouwd bij APC. Het betoog slaagt niet.

De Raad ziet geen aanleiding voor het oordeel dat APC alsnog zorg moet dragen voor aanmelding van appellant in het fonds. APC stelt zich terecht op het standpunt dat daarvoor

een geneeskundige goedkeuring vereist is waarover appellant niet beschikt. Aan het feit dat appellant feitelijk heeft gewerkt kan niet de conclusie worden verbonden dat appellant geneeskundig goedgekeurd moet zijn geacht. Daarvoor is ten minste een begin van bewijs nodig dat appellant geneeskundig is goedgekeurd, dat ontbreekt. Gelet daarop is appellant op grond van artikel 6, eerste lid, onder a, van de Plv geen overheidsdienaar in de zin van de Plv. Van APC kan niet worden verwacht dat zij voor appellant een uitzondering maakt op de dwingend voorgeschreven voorwaarde van een geneeskundige goedkeuring. APC had daarom niet op grond van artikel 9, vijfde lid, van de Plv ambtshalve een intreebevestiging hoeven verstrekken. In het aangevoerde ziet de Raad ook geen grond voor het oordeel dat die dwingend voorgeschreven voorwaarde in artikel 6, eerste lid, onder a, van de Plv wegens bijzondere omstandigheden die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever, buiten toepassing moet worden gelaten. Uit de memorie van toelichting bij de Plv volgt immers dat de wetgever bewust heeft gekozen om de geneeskundige goedkeuring als één van de voorwaarden te stellen om onder de begripsomschrijving van overheidsdienaar te vallen, en daarmee in aanmerking te komen voor deelname in het pensioenfonds. Het betoog slaagt niet.

Instantie: Raad van Beroep in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 15-02-2023

ECLI: ECLI:NL:ORBAACM:2023:9

Zaaknummer: geneeskundige keuring

Rechters: W.H. Bel, P.J. Thijssen en M.A. Evertsz

Advocaten: P. Tweeboom en A. Juliana

Wetsartikelen: 6 lid aanhef en onder a Pensioenlandsverordening overheidsdienaren

RECHTSPRAAK

Werkgever mag na ingetrokken ontslag op staande voet loon niet verrekenen met pensioenpremies

Werknemer is op staande voet ontslagen. Dat is later met instemming van werknemer ingetrokken. Partijen hebben een vaststellingsovereenkomst gesloten. De arbeidsovereenkomst is in stand gebleven. Werknemer vordert loon en wedertewerkstelling. Werkgever wil dat loon verrekenen met pensioenpremies. Deze vordering van werkgever is naar het oordeel van de kantonrechter niet eenvoudig vast te stellen. Werknemer heeft de gehoudenheid tot afdracht van pensioenpremies gemotiveerd betwist. De kantonrechter oordeelt dat de werkgever niet mag verrekenen.

Werknemer is sinds 30 juni 2021 werkzaam bij werkgever. Op 27 oktober 2022 is werknemer via een Whatsapp-bericht op staande voet ontslagen. In het bericht wordt als reden opgegeven dat werknemer met stemverheffing tegen de leidinggevende heeft gesproken en hem heeft uitgescholden en ook dat het werk niet af was. In een brief van dezelfde dag heeft werkgever het ontslag op staande voet bevestigd. Daarbij is als redenen opgegeven: agressief gedrag van werknemer, weigering om gereedschappen terug te brengen, de wens van werknemer om te stoppen met werken en een eigen bedrijf op te richten en het niet op tijd afronden van werkzaamheden bij een klant. In de periode daarna is (na indiening van het verzoekschrift) tussen de gemachtigden van partijen overleg geweest. Werkgever heeft aangeboden het ontslag in te trekken. Werknemer is daarmee akkoord gegaan. Partijen hebben op 22 december 2022 een vaststellingsovereenkomst gesloten. In die overeenkomst is afgesproken dat het ontslag geacht wordt niet te hebben plaatsgevonden en dat werknemer vanaf oktober 2022 recht heeft op zijn loon. Werknemer verzoekt de kantonrechter het ontslag op staande voet te vernietigen.

Naar het oordeel van de kantonrechter is er geen grond om het ontslag op staande voet te vernietigen. Werkgever heeft aangeboden het ontslag op staande voet in te trekken en

werknemer is daar, bij monde van zijn gemachtigde, mee akkoord gegaan. Partijen hebben die overeenstemming daarnaast nog opgenomen in de vaststellingsovereenkomst van 22 december 2022. Ook bij die overeenkomst werd werknemer bijgestaan door zijn gemachtigde. Gelet hierop wordt het ontslag op staande voet geacht te zijn ingetrokken en dus nooit te hebben bestaan. Vernietiging van het ontslag op staande voet is dus niet mogelijk. De conclusie is dat het ontslag op staande voet niet heeft plaatsgevonden en dat de arbeidsovereenkomst nog voortduurt. Omdat is komen vast te staan dat de arbeidsovereenkomst nog voortduurt, heeft werknemer in beginsel recht op loon. Werkgever betwist op zich niet dat het loon over de maanden oktober, november en december 2022 op een bedrag van € 3.000 na onbetaald is gelaten. Werkgever stelt zich echter op het standpunt dat hij bevoegd is dat openstaande bedrag te verrekenen met een vordering die hij op werknemer heeft, want, zo stelt hij, over de periode 1 juli 2022 tot en met september 2022 is ten onrechte geen pensioenpremie ingehouden op het loon van werknemer. Deze vordering van werkgever is naar het oordeel van de kantonrechter niet eenvoudig vast te stellen. Werknemer heeft de gehoudenheid tot afdracht van pensioenpremies gemotiveerd betwist. Dit betekent dat het beroep van werkgever op verrekening niet slaagt. De loonvordering wordt toegewezen, net als de gevraagde wedertewerkstelling.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 03-02-2023
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:789
Zaaknummer: 10238864
Rechters: M. Woerdman
Advocaten: L.N. Hermes en M.M. van Til
Wetsartikelen: 7:677 BW en 6:136 BW

RECHTSPRAAK

Rechtbank benoemt deskundige om pensioenaanspraken te berekenen

In het vonnis van 15 juli 2022 (hierna: het tussenvonnissen) is geoordeeld dat de kantonrechter voornemens is om een deskundige te benoemen die, met inachtneming van wat in het tussenvonnissen is overwogen over het maximum pensioengevend salaris en de bonussen van eisero1, de pensioenaanspraken van eisero1 tot 1 januari 2014 moet berekenen. De rechtbank benoemt de deskundige en stelt de vragen vast die de deskundige moet beantwoorden. Hij moet berekenen of de werkgever te weinig pensioen heeft gefinancierd voor eisero1 tot 1 januari 2014. Daarbij moet hij rekening houden met de afspraken die partijen hebben gemaakt over het maximum pensioengevend salaris en de bonussen van eisero1 zoals vastgesteld in het tussenvonnissen.

In het vonnis van 15 juli 2022 (hierna: het tussenvonnissen) is geoordeeld dat de kantonrechter voornemens is om een deskundige te benoemen die, met in achtneming van wat in het tussenvonnissen is overwogen over het maximum pensioengevend salaris en de bonussen van eisero1, de pensioenaanspraken van eisero1 tot 1 januari 2014 moet berekenen.

Partijen hebben zich vervolgens bij aktes uitgelaten over de persoon van de te benoemen deskundige en de aan deze te stellen vragen. HDI Global heeft bij haar akte van 1 november 2022 tevens producties overgelegd die volgens haar al eerder in de procedure zijn overgelegd, maar die zij voor het gemak van de deskundige nog een keer overlegt. eisero1 heeft bij brief van 4 november 2022 verzocht om op die akte en producties te mogen reageren, waartegen HDI Global bezwaar heeft gemaakt. De kantonrechter ziet geen reden om eisero1 op de akte van 1 november 2022 en de producties te laten reageren. Hoewel het ongebruikelijk en niet nodig is dat HDI Global al overgelegde producties opnieuw overlegt, is er geen noodzaak om eisero1 hierop te laten reageren, omdat eisero1 niet heeft gesteld en de kantonrechter evenmin is gebleken dat het nieuwe producties zijn. Eisero1 kan evenmin gevolgd worden in zijn

stelling dat HDI Global zich in haar akte van 1 november 2022 inhoudelijk heeft uitgelaten over het tussenvonnis, omdat dat niet het geval is. Het verzoek van eisero1 om een nadere akte te mogen nemen is daarom afgewezen.

Partijen zijn het erover eens dat prof. mr. H.M. Kappelle (hierna: Kappelle) moet worden benoemd als deskundige. Kappelle heeft zich bereid verklaard om in deze zaak als deskundige op te treden. De kantonrechter zal hem daarom als deskundige benoemen.

Partijen hebben zich in hun aktes van 1 november 2022 uitgelaten over de aan de deskundige te stellen vragen. Naar het oordeel van de kantonrechter zal Kappelle, met in achtneming van de berekeningen die partijen hebben gemaakt (de berekeningen van naam01 en onder andere producties 8 en 9 bij de conclusie van antwoord) en de kritiepunten die partijen op elkaars berekeningen hebben gegeven, moeten berekenen of HDI Global te weinig pensioen heeft gefinancierd voor eisero1 tot 1 januari 2014. Kappelle zal daarbij rekening moeten houden met de afspraken die partijen hebben gemaakt over het maximum pensioengevend salaris en de bonussen van eisero1 zoals vastgesteld in het tussenvonnis. Gelet hierop zal aangesloten moeten worden bij de door HDI Global voorgestelde vraag. Omdat partijen daarnaast verdeeld zijn over de vraag hoe het addendum op het Pensioenreglement 2001 moet worden uitgelegd, zal Kappelle daarop ook in moeten gaan (dit komt ook terug in vragen 1 en 2 van eisero1). Wat de andere door eisero1 voorgestelde vragen betreft (vragen 3, 5 en 6), zullen deze aan de orde komen bij de vraag of HDI Global te weinig pensioen heeft gefinancierd voor eisero1. Er is geen reden om de deskundige afzonderlijk vragen hierover te stellen. De vragen 4 en 7 van eisero1 worden niet aan de deskundige voorgelegd, omdat die vragen niet zien op de reden waarom de kantonrechter een deskundigenonderzoek wil bevelen, maar zien op overwegingen uit het tussenvonnis waar [eisero1] het niet mee eens is. Het deskundigenonderzoek is daarvoor echter niet bedoeld. De kantonrechter heeft conceptvragen geformuleerd.

Naar aanleiding van deze conceptvragen is Kappelle gevraagd om zijn loon- en kostenvergoeding te begroten. Hij heeft dit begroot op een bedrag tussen € 12.500 en € 18.500 inclusief btw (uitgaande van 20 à 30 uur en een uurtarief van € 450 ex btw en 15% kantoorkosten). Nadat beide partijen hadden laten weten dit bedrag te hoog te vinden, heeft Kappelle gezegd dat hij bereid is om zijn kantoorkosten te matigen tot 5%, zijn best te doen zijn uren zo beperkt mogelijk te houden en eventueel een *fixed fee* van € 14.000 te accepteren. De kantonrechter heeft vervolgens aan Kappelle gevraagd of het wat hem betreft zou uitmaken als hij alleen vraag 2 hoeft te beantwoorden, waardoor hij wel impliciet antwoord moet geven op vraag 1, maar hiervoor geen of minder rekenschap hoeft af te leggen. In reactie hierop heeft Kappelle geantwoord dat hij op basis van dat uitgangspunt denkt 15 tot 18 uur nodig te hebben en een *fixed fee* van € 9.000 wat hem betreft ook mogelijk is. De griffier heeft

deze reactie aan partijen voorgelegd en zij hebben laten weten tegen deze aanpak geen bezwaren te hebben. Gelet hierop zal Kappelle de volgende vraag moeten beantwoorden in zijn deskundigenbericht:

1. Wat is volgens uw berekening de totale omvang van de pensioenaanspraak van eisero1 gedurende zijn dienstverband van 1 januari 1982 tot 1 januari 2014? Komt dit overeen met de pensioenaanspraak zoals opgenomen in de UPO's 2014 van eisero1? Zo nee, kunt u toelichten wat de verschillen zijn?

Wilt u bij uw berekening:

(a) rekening houden met de vraag per wanneer, als gevolg van de wijziging per 1 januari 2005, voor het laatst een pensioengrondslag is vastgesteld op basis van het pensioengevend salaris dat volledig in de eindloonsystematiek viel;

(b) rekening houden met de afspraken die in het tussenvonnis zijn vastgesteld met betrekking tot het maximum pensioengevend salaris van eisero1] en dat de vaste bonussen die eisero1 ontving na 1 januari 2010 wel tot zijn pensioengevend salaris behoren;

(c) ingaan op de berekeningen die partijen zelf gemaakt hebben.

Volgens Kappelle heeft hij 15 à 18 uur nodig voor zijn onderzoek en hanteert hij een uurtarief van € 450 exclusief btw te vermeerderen met het gematigde tarief van 5% kantoorkosten. Kappelle is ook bereid om een *fixed fee* van € 9.000 te hanteren. HDI Global heeft tegen deze begroting geen bezwaar gemaakt. Eisero1 heeft geantwoord akkoord te gaan met de aangepaste kostenbegroting, met dien verstande dat Kappelle slechts de daadwerkelijke kosten gebaseerd op uren x tarief in rekening zal brengen met een maximumbedrag van € 9.000. De kantonrechter overweegt dat het standpunt van eisero1 in strijd is met het idee van een *fixed fee*, maar geeft Kappelle in overweging om in zijn slotfactuur hier rekening mee te houden. De kantonrechter zal gelet hierop het voorschot vaststellen op € 9.000 (de *fixed fee*). Omdat dit een *fixed fee* is, mag dit bedrag door Kappelle niet worden overschreden. Kappelle mag dus niet om een aanvullend voorschot vragen.

Partijen zijn wettelijk verplicht zijn om mee te werken aan het onderzoek door de deskundige. De kantonrechter zal deze verplichting uitwerken zoals nader onder de beslissing omschreven. Wordt aan een van deze verplichtingen niet voldaan, dan kan de kantonrechter daaruit de gevolgtrekking maken die zij geraden acht, ook in het nadeel van de desbetreffende partij.

Indien een partij desgevraagd op eigen initiatief schriftelijke opmerkingen en verzoeken aan de deskundige doet toekomen, dient zij daarvan terstond afschrift aan de wederpartij te verstrekken.

Nadat de deskundigenrapportage definitief is en is ingediend bij de rechtbank, hebben partijen de gelegenheid om een conclusie na deskundigenbericht te nemen. Daarna komt de zaak in beginsel opnieuw voor vonnis te staan. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:1290

Zaaknummer: 9609796 CV EXPL 21-4339

Rechters: S.H. Poiesz

Advocaten: E.H. de Joode en G.R. Derksen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Samenloop opzegging wegens ziekte en bereiken pensioenleeftijd: geen transitievergoeding

In deze zaak gaat het om de vraag of werknemer met een vast dienstverband van ruim 17 jaar, recht heeft of had op een transitievergoeding. De werknemer is ziek. Naast de opzegbevoegdheid bij langdurige ziekte kan een werkgever de arbeidsovereenkomst opzeggen tegen de pensioengerechtigde leeftijd. De kantonrechter oordeelt dat goed werkgeverschap meebrengt dat de werkgever bij mogelijke samenloop van beide ontslaggronden de voor de werknemer gunstigste opzegging hanteert. Het feit dat de termijn van 104 weken door het UWV verlengd is, is niet van belang voor de gerechtigdheid op de transitievergoeding. Ook zonder die verlenging zou de ontslagdatum zijn ná de datum waarop de arbeidsovereenkomst wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd beëindigd kon worden. De kantonrechter wijst de vorderingen tot betaling van (ten hoogste) de transitievergoeding of een schadebedrag af.

Werknemer is op 31 januari 2005 in dienst getreden bij werkgeefster als dakdekker. Op de arbeidsovereenkomst is de cao voor de bitumeuze en kunststof dakbedekkingsbedrijven van toepassing ('de cao'). Op 10 juni 2020 is werknemer uitgevallen door ziekte. Bij brief van 5 april 2022 heeft het UWV aan werkgeefster een loonsanctie opgelegd van 52 weken. In verband met het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd zou de loondoorbetalingsverplichting eindigen op 21 juli 2022. Bij brief van 10 mei 2022 verkort het UWV de loondoorbetalingsverplichting van werkgeefster tot en met 20 juni 2022. Werknemer heeft van 21 juni 2022 tot en met 20 juli 2022 een WGA-uitkering ontvangen. Werkgeefster heeft bij brief van 12 mei 2022 het dienstverband opgezegd tegen de datum van 21 juli 2022 wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. Werknemer verzoekt werkgeefster

via een Whatsappbericht van 17 mei 2022 om een nieuwe ontslagbrief omdat in de brief van 12 mei 2022 niet de juiste datum is opgenomen. Werknemer verzoekt in deze procedure werkgeefster te veroordelen tot betaling van de transitievergoeding ad € 20.642,43 bruto.

Werknemer stelt dat werkgeefster het dienstverband niet per 21 juli 2022 had mogen opzeggen in verband met het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd, maar het dienstverband had moeten laten beëindigen in verband met de langdurige arbeidsongeschiktheid op grond van artikel 7:669 lid 3 sub b BW omdat werknemer bij het hanteren van de pensioendatum geen recht heeft op transitievergoeding (en bij ontslag tegen 21 juni 2022 wel). De kantonrechter stelt dat het verschil tussen een ontslag wegens langdurige ziekte en ontslag wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd is dat in het eerste geval wel aanspraak bestaat op de volledige transitievergoeding en in het tweede geval niet. Met name in gevallen waarin beide data vlak bij elkaar liggen, is dit relevant nu de hoogte van die transitievergoeding bij oudere werknemers die lang in dienst zijn substantieel kan zijn. In alle gevallen waarin een langdurige ziekte aanvangt binnen 104 weken plus de opzegtermijn van het moment van bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd, bestaat geen recht op transitievergoeding. Algemeen aangenomen wordt dat het opzeggen van een arbeidsovereenkomst vanwege langdurige ziekte een bevoegdheid is en géén plicht. Alleen als een werknemer vraagt om een zodanige beëindiging, kan goed werkgeverschap inhouden dat de werkgever daaraan meewerkt. Indien het voor de werkgever financieel niet uitmaakt of hij opzegt wegens langdurige ziekte of wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd, is de kantonrechter van oordeel dat goed werkgeverschap met zich meebrengt dat de werkgever bij mogelijke samenloop van beide ontslaggronden de voor de werknemer gunstigste opzegging hanteert. In de zaak tussen partijen was er op 7 juni 2022 sprake van 104 weken ziekte en had de arbeidsovereenkomst op die dag kunnen worden opgezegd met inachtneming van de opzegtermijn. Nu de wettelijke opzegtermijn voor werknemer vier maanden bedraagt vanaf het einde van de betreffende maand en die in cao dertien weken, kan aanstonds worden vastgesteld dat ook bij de gunstigste opzegging de einddatum aanmerkelijk later ligt dan de datum waartegen opgezegd kon worden wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd (21 juli). Werknemer stelt dat werkgeefster eraan had moeten meewerken om de arbeidsovereenkomst te laten eindigen op 21 juni 2022, zijnde de dag na de datum die het UWV in zijn brief van 10 mei 2022 als laatste loonverplichtingsdag noemt. Daarbij gaat werknemer ervan uit dat afgezien kan worden van de opzeggingstermijn. Dat is in zoverre onjuist dat in dat geval geen sprake meer is van een door de werkgever gegeven ontslag maar van een gezamenlijke beëindigingsovereenkomst, die géén recht geeft op een transitievergoeding. Ook het UWV zal alleen de transitievergoeding aan de werkgever willen vergoeden als de betaling daarvan door de werkgever aan de werknemer op grond van de wet

verplicht was. Het feit dat de termijn van 104 weken door het UWV per saldo verlengd is van 7 juni naar 21 juni 2022, is niet van belang voor de gerechtigdheid op de transitievergoeding omdat, ook zonder die verlenging de datum van ontslag gelegen zou zijn ná de datum waarop de arbeidsovereenkomst wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd beëindigd kon worden. De vordering tot betaling van de transitievergoeding wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 01-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2023:784

Zaaknummer: 10156322/AZ/22-104 01022023

Rechters: H.H. Dethmers

Advocaten: M. Kocuroğlu

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub b BW

RECHTSPRAAK

Nietigheid instemmingsplichtig besluit wijziging middelloon premieovereenkomst tijdig door OR ingeroepen

Ondernemer wijzigt de pensioenregeling van middelloon naar premieovereenkomst (premiestaffel op basis van marktrente). De OR heeft bij brief van 3 november 2021 laten weten dat hij enkel instemt met het voorgenomen besluit indien er bij de compensatiebepaling wordt uitgegaan van het 25% percentiel. Op 18 augustus 2022 heeft de ondernemer laten weten ondanks het advies van de OR uitvoering te geven aan het voorstel. De kantonrechter oordeelt dat de OR tijdig de nietigheid heeft ingeroepen. Volgens de ondernemer is een instemming onder voorwaarden niet mogelijk. Hierin gaat de kantonrechter niet mee. Het is juist dat de WOR ten aanzien van instemmingsplichtige besluiten slechts twee smaken kent, namelijk wel instemming of geen instemming. Dat wil echter niet zeggen dat een OR geen voorwaarde aan zijn instemming mag verbinden. Het moet de ondernemer duidelijk zijn geweest dat de OR niet instemde met het besluit zoals dat voorlag.

Op 14 september 2021 hebben Societas Europaea MS Amlin Insurance SE en MS Amlin Marine N.V. (hierna: de ondernemer) aan de ondernemingsraad (hierna: OR) instemming gevraagd voor het aanpassen van de pensioenregeling op grond van artikel 27 lid 1a WOR. Het voorstel betrof onder meer een wijziging van de middelloonregeling naar een beschikbare premieregeling met een leeftijdsafhankelijke premiestaffel, gebaseerd op een marktrente van 2% (100% staffel). De OR heeft bij brief van 3 november 2021 laten weten dat hij enkel instemt met het voorgenomen besluit indien er bij de compensatiebepaling wordt uitgegaan van het 25% percentiel. Op 18 augustus 2022 heeft de ondernemer laten weten ondanks het advies van de OR uitvoering te geven aan het voorstel. De OR stelt dat hij nietigheid van het voorgenomen besluit van de ondernemer tot wijziging van de pensioenregeling heeft

ingeroepen op de voet van artikel 27 lid 5 WOR. Het voorgenomen besluit is daarmee nietig. Daarom wordt de kantonrechter verzocht te bepalen dat de ondernemer zich dient te onthouden van het geven van uitvoering aan het besluit tot wijziging van de pensioenregeling.

De kantonrechter stelt voorop dat partijen het erover eens zijn dat het voorgenomen besluit tot wijziging van de pensioenregeling een besluit is waarvoor de ondernemer de instemming van de OR behoeft. De kantonrechter is van oordeel dat de OR de nietigheid tijdig heeft ingeroepen. De ondernemer heeft immers in de brief van 18 augustus 2022 aan de OR te kennen gegeven dat zij, ondanks de bezwaren van de OR en zonder de voorwaarde die de OR heeft gesteld aan zijn instemming te accepteren, uitvoering te gaan geven aan het voorstel betreffende de pensioenregeling. De ondernemer heeft verder aangevoerd dat de OR heeft ingestemd met de wijziging van de pensioenregeling, zodat de OR daarom geen beroep op de nietigheid toekomt. Uit de brief van de OR van 3 november 2021 blijkt volgens de ondernemer dat de OR heeft ingestemd met de wijziging van de pensioenregeling en met de compensatieregeling. Volgens de ondernemer is een instemming onder voorwaarden niet mogelijk, nu de WOR daarin niet voorziet. Hier gaat de kantonrechter niet in mee. Het is juist dat de WOR ten aanzien van instemmingsplichtige besluiten slechts twee smaken kent, namelijk wel instemming of geen instemming. Dat wil echter niet zeggen dat een OR geen voorwaarde aan zijn instemming mag verbinden. Het is duidelijk dat de OR deze weg heeft bewandeld in de brief van 3 november 2021. Het moet de ondernemer duidelijk zijn geweest dat de OR niet instemde met het besluit zoals dat voorlag. De ondernemer heeft verder nog aangevoerd dat het verzoek moet worden afgewezen omdat de nietigheid van het besluit niet vaststaat (dat moet eerst in het petitum worden verzocht en pas daarna kan een verbod tot uitvoering van het besluit aan orde komen). Dit verzoek zal de kantonrechter passeren, nu artikel 27 lid 5 WOR bepaalt dat het besluit nietig is, indien de OR schriftelijk een beroep op de nietigheid heeft gedaan. De kantonrechter is van oordeel dat de OR met de brief van 16 september 2022 aan dit wettelijke vereiste heeft voldaan.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:660

Zaaknummer: 10218539 EA VERZ 22-735

Rechters: T.M.A. van Löben Sels

Advocaten: S. van der Vegt en O.F. Blom

Wetsartikelen: 27 lid 4 WOR, 27 lid 5 WOR en 27 lid 1 sub a WOR

RECHTSPRAAK

Rechtbank vernietigt instemming DNB met fusie Aegon-Optas omdat DNB onvoldoende rekening heeft gehouden met het belang van de polishouders

DNB heeft ingestemd met de portefeuilleoverdracht van Optas naar Aegon. Verschillende polishouders hebben bezwaar gemaakt. DNB heeft opdracht gegeven aan Optas/Aegon mededeling te doen in de Staatscourant en in drie landelijke dagbladen dat polishouders zich bij DNB schriftelijk kunnen verzetten tegen de overgang. De rechtbank oordeelt dat DNB opdracht had moeten geven elke polishouder persoonlijk aan te schrijven over de voorgenomen portefeuilleovergang, de mogelijkheid van verzet daartegen en de verzettermijn. De inhoud van de mededeling over de voorgenomen portefeuilleovergang is niet in lijn met artikel 3:119 Wft. DNB moet erop toezien dat de informatie objectief en evenwichtig is, ook al volgt niet uit artikel 3:119 Wft dat een gedetailleerd inzicht moet worden gegeven in de (eventuele) gevolgen van de overgang.

Beroep van polishouders tegen instemming van DNB met de portefeuilleovergang van Optas naar Aegon. Op grond van artikel 3:119, eerste lid, van de Wft geeft DNB opdracht aan de levensverzekeraar om van de voorgenomen portefeuilleovergang mededeling te doen in de Staatscourant en op andere door DNB te bepalen wijze. Daarbij doet DNB mededeling van de termijn waarbinnen de betrokken polishouders zich bij DNB schriftelijk tegen de overgang kunnen verzetten. Op grond van het tweede lid van dit artikel verleent DNB geen instemming indien een vierde of meer van de polishouders zich binnen deze termijn tegen de voorgenomen portefeuilleovergang heeft verzet.

Op grond van de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3:119, eerste lid, van de Wft is de rechtbank van oordeel dat 'op andere door DNB te bepalen wijze' moet worden gelezen als

‘op andere door DNB in het belang van de polishouders te bepalen wijze’. Hieruit volgt dat DNB niet geheel naar eigen inzicht kan bepalen op welke (andere) wijze de levensverzekeraar van de voorgenomen portefeuilleovergang mededeling moet doen, maar daarbij te allen tijde het belang van de polishouders voor ogen moet houden.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft DNB met haar opdracht aan Optas/Aegon om van de voorgenomen portefeuilleovergang mededeling te doen in de Staatscourant en in drie landelijke dagbladen onvoldoende oog gehad voor het belang van de polishouders en dus een onjuiste toepassing gegeven aan artikel 3:119, eerste lid, van de Wft. DNB had in het belang van de polishouders aan Optas/Aegon de opdracht moeten geven om alle polishouders persoonlijk aan te schrijven over de voorgenomen portefeuilleovergang, de mogelijkheid van verzet daartegen en de verzettermijn.

Wat betreft de inhoud van de mededeling van Optas/Aegon is de rechtbank van oordeel dat de polishouders, voor zover deze mededeling hen al heeft bereikt, hiermee niet deugdelijk zijn geïnformeerd over de voorgenomen portefeuilleovergang. Weliswaar volgt uit artikel 3:119, eerste lid, van de Wft niet dat bij de mededeling over de voorgenomen portefeuilleovergang een gedetailleerd inzicht moet worden gegeven in de (eventuele) gevolgen daarvan, maar dit neemt niet weg dat, als de door de verzekeraar overgelegde ontwerp teksten van de mededeling informatie over die gevolgen bevatten, DNB bij de beoordeling daarvan in het belang van de polishouders erop moet toezien dat deze informatie objectief en evenwichtig is, alvorens aan de levensverzekeraar de opdracht te geven als bedoeld in artikel 3:119, eerste lid, van de Wft. Daarin is DNB in dit geval tekortgeschoten. De rechtbank verklaart het beroep gegrond, vernietigt het bestreden besluit en herroept het instemmingsbesluit.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:915

Zaaknummer: ROT 22/885 en ROT 22/886

Rechters: P. Vrolijk, B. van Velzen en R.H.L. Dallinga

Advocaten: A.W. van Leeuwen, A.J. Boorsma, S.O. Visch en A. Muhammad

Wetsartikelen: 3:119 lid 1 Wft

RECHTSPRAAK

Rechtbank vernietigt instemming DNB met fusie Aegon-Optas; DNB heeft onvoldoende rekening gehouden met belang polishouders

DNB heeft ingestemd met de portefeuilleoverdracht van Optas naar Aegon. Verschillende polishouders hebben bezwaar gemaakt. DNB heeft opdracht gegeven aan Optas/Aegon mededeling te doen in de Staatscourant en in drie landelijke dagbladen dat polishouders zich bij DNB schriftelijk kunnen verzetten tegen de overgang. De rechtbank oordeelt dat DNB opdracht had moeten geven elke polishouder persoonlijk aan te schrijven over de voorgenomen portefeuilleovergang, de mogelijkheid van verzet daartegen en de verzettermijn. De inhoud van de mededeling over de voorgenomen portefeuilleovergang is niet in lijn met artikel 3:119 Wft. DNB moet erop toezien dat de informatie objectief en evenwichtig is, ook al volgt niet uit artikel 3:119 Wft dat een gedetailleerd inzicht moet worden gegeven in de (eventuele) gevolgen van de overgang.

Beroep van polishouders tegen instemming van DNB met de portefeuilleovergang van Optas naar Aegon. Op grond van artikel 3:119, eerste lid, van de Wft geeft DNB opdracht aan de levensverzekeraar om van de voorgenomen portefeuilleovergang mededeling te doen in de Staatscourant en op andere door DNB te bepalen wijze. Daarbij doet DNB mededeling van de termijn waarbinnen de betrokken polishouders zich bij DNB schriftelijk tegen de overgang kunnen verzetten. Op grond van het tweede lid van dit artikel verleent DNB geen instemming indien een vierde of meer van de polishouders zich binnen deze termijn tegen de voorgenomen portefeuilleovergang heeft verzet.

Op grond van de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3:119, eerste lid, van de Wft is de rechtbank van oordeel dat 'op andere door DNB te bepalen wijze' moet worden gelezen als

‘op andere door DNB in het belang van de polishouders te bepalen wijze’. Hieruit volgt dat DNB niet geheel naar eigen inzicht kan bepalen op welke (andere) wijze de levensverzekeraar van de voorgenomen portefeuilleovergang mededeling moet doen, maar daarbij te allen tijde het belang van de polishouders voor ogen moet houden.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft DNB met haar opdracht aan Optas/Aegon om van de voorgenomen portefeuilleovergang mededeling te doen in de Staatscourant en in drie landelijke dagbladen onvoldoende oog gehad voor het belang van de polishouders en dus een onjuiste toepassing gegeven aan artikel 3:119, eerste lid, van de Wft. DNB had in het belang van de polishouders aan Optas/Aegon de opdracht moeten geven om alle polishouders persoonlijk aan te schrijven over de voorgenomen portefeuilleovergang, de mogelijkheid van verzet daartegen en de verzettermijn.

Wat betreft de inhoud van de mededeling van Optas/Aegon is de rechtbank van oordeel dat de polishouders, voor zover deze mededeling hen al heeft bereikt, hiermee niet deugdelijk zijn geïnformeerd over de voorgenomen portefeuilleovergang. Weliswaar volgt uit artikel 3:119, eerste lid, van de Wft niet dat bij de mededeling over de voorgenomen portefeuilleovergang een gedetailleerd inzicht moet worden gegeven in de (eventuele) gevolgen daarvan, maar dit neemt niet weg dat, als de door de verzekeraar overgelegde ontwerp teksten van de mededeling informatie over die gevolgen bevatten, DNB bij de beoordeling daarvan in het belang van de polishouders erop moet toezien dat deze informatie objectief en evenwichtig is, alvorens aan de levensverzekeraar de opdracht te geven als bedoeld in artikel 3:119, eerste lid, van de Wft. Daarin is DNB in dit geval tekortgeschoten. De rechtbank verklaart het beroep gegrond, vernietigt het bestreden besluit en herroept het instemmingsbesluit.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:914

Zaaknummer: ROT 22/883 en ROT 22/884

Rechters: P. Vrolijk, B. van Velzen en R.H.L. Dallinga

Advocaten: B.M. Voogt, A.J. Boorsma, S.O. Visch en A. Muhammad

Wetsartikelen: 3:119 Wft

RECHTSPRAAK

Defensie heeft geen onjuist arbeidsongeschiktheidspercentage vastgesteld bij beroepsmilitair

Geschil over de berekening van het militair invaliditeitspensioen van een beroepsmilitair. De militair vindt dat Defensie een onjuist arbeidsongeschiktheidspercentage heeft vastgesteld. De rechtbank oordeelt dat de militair niet inzichtelijk heeft gemaakt dat de bevindingen en conclusies van de medische advisering van Defensie niet juist zouden zijn. Gelet op de geringe beperkingen in het dagelijks functioneren op de peildatum, is met het toekennen van een invaliditeitspercentage van 10% de mate van invaliditeit voor de aritmogene cardiomyopathie (ACM) niet onderschat.

Eiseres, beroepsmilitair, is vanwege een cardiale aandoening ontslag uit de militaire dienst verleend met ingang van 1 februari 2020. Verweerder neemt in het primaire besluit dienstverband aan voor een aritmogene cardiomyopathie (ACM) en een aandoening aan het gehoor links. De mate van invaliditeit voor deze aandoeningen stelt verweerder op grond van de WPC-schaal1 op respectievelijk 10% en 5%. Een medische eindtoestand neemt verweerder aan alleen voor de aandoening aan het gehoor links. Verweerder baseert zijn besluit op een rapport van 19 november 2020 van de Commissie Geneeskundig Onderzoek Militairen (hierna: de Commissie), uitgebracht naar aanleiding van een door eiseres ondergane keuring op 3 december 2019.

Eiseres vindt dat verweerder voor de ACM een onjuist invaliditeitspercentage heeft gesteld en ten onrechte geen medische eindtoestand heeft aangenomen. Eiseres onderbouwt haar stellingen met adviezen van de door haar in de bezwaarfase geraadpleegde medisch adviseur M. Blom, te weten van 11 februari 2021, 21 september 2021 en 12 februari 2022.

De medisch adviseur van verweerder, J.S.L. Oei (bedrijfsarts/verzekeringsarts), heeft op de adviezen van Blom gereageerd door middel van een rapportage van respectievelijk 6 augustus

2021, 9 december 2021 en 19 april 2022. Op 8 juni 2022 heeft Oei de rapportage van 6 augustus 2021 aangevuld. Verweerder heeft in het bestreden besluit op basis van de rapportages van Oei het primaire besluit gehandhaafd.

De mate van invaliditeit voor de ACM is ten onrechte op basis van het WPC-nummer 1301 gesteld. Het WPC-nummer 1302 is hiervoor passender. Ten onrechte is voor de ACM geen medische eindtoestand aangenomen. Gelet op de lange termijn tussen de keuring en het primaire besluit, had verweerder zich voor het nemen van het primaire besluit moeten vergewissen over de actuele stand van zaken met betrekking tot de cardiale aandoening van eiseres. Ook is eiseres in haar procespositie in bezwaar geschaad omdat verweerder haar niet in de gelegenheid heeft gesteld om op de laatste twee rapportages van Oei te reageren.

Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder met het toegekende invaliditeitspercentage voor de ACM, de beperkingen van eiseres op de peildatum heeft onderschat.

Niet in geschil is dat volgens de geldende wet- en regelgeving de peildatum voor de beoordeling in dit geding, de ontslagdatum 1 februari 2020 is.

WPC-nummer 1301 en WPC-nummer 1302 zijn in de WPC-schaal ingedeeld in hoofdstuk XIII 'Hart- en bloedvaatstelsel', artikel 1.

Op basis van WPC-nummer 1301 kan een invaliditeitspercentage van 10 tot 30 procent worden toegekend als sprake is van: 'Organische hartaandoening in beginstadium met nu en dan lichte verschijnselen, geringe vermindering van de tolerantie voor inspanning goed gecompenseerd'.

Op basis van WPC-nummer 1302 kan een invaliditeitspercentage van 30 tot 50 procent worden toegekend als sprake is van: 'Organische hartaandoening, steeds lichte verschijnselen aanwezig, matig tolerantie voor inspanning, geen symptomen van decompensatie'.

Eiseres stelt dat niet aan de criteria van het WPC-nummer 1301 is voldaan, omdat de hartaandoening zich op de peildatum niet in een beginstadium bevindt, de verschijnselen niet 'nu en dan' maar 'steeds' aanwezig zijn, en de inspanningstolerantie in de loop van de jaren 2017-2018 enorm afgenomen is. De rechtbank volgt eiseres niet in dit betoog.

Oei heeft toegelicht dat een beginstadium van een aandoening, niet aan het tijdsverloop van de aandoening maar aan de mate (het stadium van de aandoening) refereert. Ten aanzien van eiseres was ten tijde van de peildatum sprake van een situatie van weinig/geen functieverlies van de linker- en rechterventrikel en niet veel ritmestoornissen. Er was geen aanwijzing voor een progressie van de aandoening. Er kon dus gesproken worden over een beginstadium.

Verder blijkt uit het Holter-onderzoek van 3 september 2019, dat gedurende 48 uur is uitgevoerd, dat sprake is van een ACM met afwijkingen aan de rechter ventrikel, passend bij dit ziektebeeld, en van niet extreem veel ventriculaire extrasystolen, maar dat deze af en toe wel sterk symptomatisch (voelt dan als pijn op de borst) zijn. Er werd geen medicatie voorgeschreven. Er waren dus geen aanwijzingen dat de klachten niet af en toe maar steeds aanwezig waren.

Eiseres ondervond als gevolg van de ACM weinig beperkingen in haar dagelijks leven ten tijde van de peildatum. Eiseres was in het dagelijks functioneren ADL- en BDL- zelfstandig, zij werkt(e) als bedrijfsleidster in een hondenopvang en heeft ten tijde van de keuring aangegeven recreatief te sporten. Wel heeft zij een advies gekregen om topinspanningen te vermijden vanwege het verhoogde risico op hartritme stoornissen. Gelet hierop kon de verminderde inspanningstolerantie worden aangemerkt als 'gering', aldus de medische advisering van verweerder.

Eiseres heeft niet inzichtelijk gemaakt dat de voornoemde bevindingen en conclusies van de medische advisering van verweerder niet juist zouden zijn. Dat verweerder het WPC-nummer 1301 ten onrechte heeft toegepast, is de rechtbank ook niet gebleken. Gelet op de geringe beperkingen in het dagelijks functioneren op de peildatum, is met het toekennen van een invaliditeitspercentage van 10% de mate van invaliditeit voor de ACM niet onderschat.

De omstandigheid dat eiseres buiten de keuring niet is gehoord en dat het lang heeft geduurd totdat het primaire besluit werd genomen, maakt het vorenstaande niet anders.

Over de diagnose bestond geen onduidelijkheid en de discussie die tussen partijen gaande was, betrof met name de hoogte van het invaliditeitspercentage. Niet valt in te zien dat verweerder het invaliditeitspercentage in dit geval niet op basis van de stukken kon stellen. Verweerder heeft de daartoe nodige beoordeling verricht op basis van alle beschikbare informatie van specialisten, waaronder de vervolgbrieven van de behandelend cardioloog van 22 december 2017, 4 oktober 2018 en 24 september 2019; een expertiserapport van een militair cardioloog van 24 maart 2020; en een expertiserapport van een klinisch geneticus van 24 maart 2020. De data van de laatstgenoemde brief van de behandelend cardioloog en de voornoemde expertiserapporten liggen niet ver van de peildatum 1 februari 2020. Omdat deze stukken voldoende informatie over de medische situatie op de peildatum bevatten, bestond voor verweerder geen aanleiding om recentere informatie te verkrijgen. Dit geldt te meer nu informatie over de medische situatie van een latere datum, geen representatief beeld kan geven over de situatie op de peildatum.

Voor zover de situatie van eiseres na de peildatum is verslechterd, kan dit betrokken worden

in het kader van een (nieuwe) aanvraag om herbeoordeling van de mate van de invaliditeit.

In het rapport van 19 november 2020 is geconcludeerd dat ten tijde van de keuring op 3 december 2019 geen sprake is van een medische eindtoestand voor de ACM. Overwogen is dat de afgelopen twee jaren de cardiale toestand van eiseres is verbeterd doordat zij haar sportregime heeft aangepast, en dat op dit moment lastig is om te voorspellen hoe de ontwikkeling van deze aandoening de komende jaren zal verlopen. Ook uit de rapportage van 8 juni 2022 van Oei volgt dat ten tijde van de keuring en op de peildatum in dit geding, geen sprake was van dusdanig stabiele toestand dat er een eindtoestand moest worden aangenomen. Dat deze conclusie onjuist is, heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt. Voor zover later in de loop van de tijd een situatie van een medische eindtoestand is opgetreden, is dit voor de peildatum in dit geding niet van belang. De omstandigheid dat de procedure lang heeft geduurd voordat het primaire besluit werd genomen, betekent ook niet dat verweerder niet langer van de peildatum mocht uitgaan.

Uit de stukken blijkt dat de gemachtigde van eiseres bij e-mail van 17 maart 2022 verweerder heeft laten weten dat eiseres geen gebruik wenst te maken van haar recht te worden gehoord. Bij e-mail van 26 april 2022 heeft verweerder de gemachtigde van eiseres bericht dat de beslissing op bezwaar inmiddels in concept gereed is en dat verweerder de rapportage van 19 april 2022 van Oei aan de gemachtigde van eiseres zal doen toekomen samen met het besluit op bezwaar. Daarnaast heeft verweerder de gemachtigde van eiseres geïnformeerd dat Oei ook om een toelichting op de rapportage van 6 augustus 2021 is gevraagd en dat zodra verweerder deze toelichting ontvangt, hij de beslissing op bezwaar zal verzenden. Niet valt in te zien dat als de gemachtigde van eiseres het niet eens was met de in de e-mail van 26 april 2022 beschreven gang van zaken, of hij een aanvullende reactie wilde indienen, hij dat niet eerder dan in beroep kenbaar had kunnen maken. Daarbij komt dat de rapportage van 19 april 2022 inhoudelijk geen nieuwe informatie voor eiseres bevat. In de rapportage van 8 juni 2022 is al geconcludeerd dat er geen sprake is van een medische eindtoestand ten aanzien van de ACM. Een gelijklopende conclusie is ook in het rapport van 19 november 2020 gegeven en eiseres heeft op dat rapport uitgebreid gereageerd in de bezwaarfase. De beroepsgrond kan gezien het vorenstaande niet slagen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2023:1653

Zaaknummer: 22/4390

Rechters: A.M.H. van der Poort-Schoenmakers

Advocaten: V. Dolderman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om pensioenverevening toegewezen: geen uitsluiting in huwelijkse voorwaarden

Echtscheiding met nevenvoorzieningen. De rechtbank gaat niet mee in de stelling van de vrouw dat de gemeenschap een vergoedingsrecht heeft jegens de man van € 28.798. De vrouw heeft niet aangetoond dat de man alleen voor zichzelf geld van de gemeenschappelijke bankrekening heeft onttrokken. De rechtbank wijst het verzoek van de vrouw af om te bepalen dat de man aan haar een bijdrage in de kosten van de huishouding dient te betalen van € 1.047 per maand, met ingang van 1 maart 2022 voor de duur van het huwelijk. Er ontbreekt een wettelijke grondslag voor het verzoek van de vrouw. Het verzoek van de vrouw om voor recht te verklaren dat partijen hun ouderdomspensioen dienen te verevenen conform de WVPS, wordt toegewezen. De bepaling in hun in 1988 gesloten huwelijkse voorwaarden sluit uit dat op grond van het overeengekomen periodieke verrekenbeding aanspraak gemaakt kan worden op verrekening van betaalde pensioenpremie of de waarde van het pensioen voor zover dit nog niet opeisbaar is. Uit deze bepaling kan evenwel niet worden afgeleid dat partijen de pensioenverevening uitdrukkelijk hebben willen uitsluiten.

Partijen zijn met elkaar gehuwd op [huwelijksdatum] te [huwelijksplaats] onder het maken van huwelijkse voorwaarden. De man verzoekt de echtscheiding tussen partijen uit te spreken. Hij stelt dat het huwelijk duurzaam is ontworcht. De vrouw betwist de gestelde duurzame ontworchtiging niet. Het verzoek tot echtscheiding zal, als op de wet gegrond, worden toegewezen. Partijen zijn het erover eens dat de echtelijke woning moet worden verkocht. Dit betekent dat de vrouw een andere woonruimte zal moeten gaan betrekken. Gezien de leeftijd,

de lichamelijke aandoeningen en het beperkte inkomen van de vrouw is de rechtbank van oordeel dat de vrouw enige tijd moet worden geboden om vervangende woonruimte te kunnen vinden. Nu al bijna een jaar is verstreken sinds de vrouw haar verzoek om het voortgezet gebruik heeft ingediend en de man hiertegen verweer heeft gevoerd, heeft de vrouw al behoorlijk wat tijd gehad om te zoeken naar vervangende woonruimte. De rechtbank acht het daarom redelijk dat de vrouw het voortgezet gebruik van de woning krijgt voor de duur van drie maanden en zal aldus beslissen. Hierbij overweegt de rechtbank dat de man al een andere woning gevonden, maar van hem niet kan worden gevergd dat hij voor een lange periode dubbele woonlasten betaalt. De rechtbank gaat er daarom van uit dat tot de verkoop van de woning de vrouw de gebruikerslasten van de echtelijke woning voldoet en de eigenaarslasten tussen partijen bij helfte worden verdeeld.

Als peildatum voor het bepalen van de omvang van de eenvoudige gemeenschap heeft te gelden de datum van indiening van het verzoekschrift tot echtscheiding, te weten 14 december 2021. Zoals reeds overwogen, zal de rechtbank bepalen dat de vrouw het voortgezet gebruik van de woning krijgt voor de duur van drie maanden na de datum van inschrijving van deze beschikking in de registers van de burgerlijke stand. De rechtbank zal daarom bepalen dat partijen één maand voor het eind van die termijn gezamenlijk opdracht moeten geven aan een in onderling overleg aan te wijzen makelaar om de woning in de verkoop te zetten, waarbij de leveringsdatum na die termijn moet zijn. Indien de vrouw eerder vervangende woonruimte zal vinden, dienen partijen de opdracht aan de makelaar zo veel eerder te geven en dient de leveringsdatum zo spoedig mogelijk te volgen op de datum waarop de vrouw verhuist uit de echtelijke woning. Ter zitting zijn partijen overeengekomen dat zij, voordat de woning te koop wordt gezet, in onderling overleg de zich in woning bevindende inboedel zullen verdelen. Nu 14 december 2021 heeft te gelden als peildatum voor het bepalen van de omvang van de gemeenschap, het saldo per die datum moet worden verdeeld. Uit een overgelegde bankafschrift blijkt dat het saldo per peildatum € 1.172,50 bedroeg. Beide partijen komt derhalve € 586,25 toe. Hierbij merkt de rechtbank op dat indien een van partijen na de peildatum een privéschuld heeft voldaan met gemeenschappelijk geld van deze bankrekening, hij of zij de helft hiervan aan de andere partij dient te vergoeden. Partijen moeten op basis van een bankafschrift achterhalen wat het saldo van de tweede bankrekening destijds was. De helft van dit saldo dient dan door de vrouw aan de man te worden betaald.

Tussen partijen staat vast dat zij tijdens hun huwelijk geen uitvoering hebben gegeven aan het periodiek verrekenbeding van artikel 8 van de huwelijkse voorwaarden. Op voet van het bepaalde in artikel 1:141, derde lid, van het Burgerlijk Wetboek (BW) brengt dit met zich mee dat het bij het einde van het huwelijk aanwezige vermogen in beginsel vermoed wordt te zijn

gevormd uit hetgeen verrekend had moeten worden. Dit betekent dat de gehele vermogens van partijen in de verrekening moeten worden betrokken, tenzij één van partijen aantoont dat een goed door hem of haar is aangebracht, krachtens erfrecht of schenking is verkregen, of geheel of gedeeltelijk met middelen is gefinancierd die niet onder de verrekening vallen. Als peildatum voor de omvang van het te verrekenen vermogen geldt de datum van indiening van het verzoekschrift, te weten 14 december 2021. Niet in geschil is dat de privérekening van de man met bankrekeningnummer [3] tot het te verrekenen vermogen behoort. De rechtbank zal bepalen dat partijen het saldo per peildatum van de bankrekening bij helfte dienen te verrekenen.

Niet in geschil is dat de bankrekeningen met nummers [4] en [5] op naam van de man en de dochter van partijen staan en dat de man en de dochter ieder voor helft gerechtigd zijn tot de saldi van deze rekeningen. Partijen zijn het erover eens dat de helft van de saldi van bedoelde rekeningen per peildatum tussen partijen bij helfte dient te worden verrekend. Aan de vrouw komt daarom een kwart van de saldi per peildatum toe. Tussen partijen is niet in geschil dat het saldo van de lijfrente bankspaarrekening met nummer [6] tot het te verrekenen vermogen behoort. Vast staat dat de man hieruit maandelijks een uitkering ontvangt van € 909,20 netto tot 16 januari 2024. Partijen zijn het erover eens dat zij de polis zullen proberen te splitsen dan wel, indien dit niet mogelijk is, de uitkering bij helfte zullen verdelen.

Partijen zijn het erover eens dat de saldi van de op naam van de vrouw staande bankrekeningen met nummers [7], [8] en [9] niet moeten worden verrekend, omdat deze saldi afkomstig zijn van een door de vrouw ontvangen erfenis.

De vrouw heeft verzocht te bepalen dat de renteplusrekening met nummer [10] en de daaraan gekoppelde pensioenrekening met nummer [11] dienen te worden verrekend. De rechtbank overweegt dat niet in geschil is dat deze pensioenvoorzieningen in november 2021, dus voor de peildatum, zijn afgekocht. De rekeningen vallen daarom niet in het te verrekenen vermogen.

De vrouw verzoekt de man te veroordelen tot het geven van inzage in het te verrekenen vermogen. De rechtbank overweegt dat de vrouw geen belang heeft bij toewijzing van dit door haar algemeen geformuleerde verzoek, nu de man reeds op grond van de wet gehouden is de rechtbank deugdelijk te informeren omtrent het te verrekenen vermogen. Daarnaast heeft de rechtbank, zoals is neergelegd in het verkort proces-verbaal van de zitting van 6 juli 2022, partijen reeds opgedragen om de rechtbank nader te informeren over de bankrekeningen, pensioenvoorzieningen, overlijdensrisicoverzekeringen en lijfrente verzekeringen, aan welk verzoek de man heeft voldaan. De rechtbank ziet daarom geen aanleiding om de man nogmaals op te dragen nadere informatie te verstrekken met betrekking tot het te verrekenen

vermogen. Het verzoek van de vrouw zal daarom worden afgewezen.

De vrouw verzoekt te bepalen dat de man een bedrag van € 14.399, zijnde de helft van €28.798, aan haar dient te vergoeden. De man voert hier verweer tegen. Tussen partijen is niet in geschil dat de man in 2017 een overlijdensrisicoverzekering heeft afgekocht voor een bedrag van € 113.653,08. Ook staat vast dat hiervan een bedrag van € 84.855,08 is overgemaakt op de hierboven genoemde lijfrente bankspaarrekening en dat het resterende bedrag van € 28.798 op de hierboven genoemde gezamenlijke bankrekening met nummer [1] is gestort.

De vrouw stelt dat zij niet weet wat met het bedrag van € 28.798 gebeurd is en dat de man dit bedrag buiten haar om heeft uitgegeven. Hij dient daarom de helft van dit bedrag aan haar te vergoeden, aldus de vrouw. De man voert aan dat het bedrag volledig is geconsumeerd en aangewend om huishoudelijke kosten te voldoen. De vrouw betwist dit. Zij stelt dat in het jaar 2018 bijna € 50.000 van de gezamenlijke bankrekening is afgeschreven en dat het onaannemelijk is dat dit alleen voor huishoudelijke kosten was. De man moet volgens haar het geld dus ergens gespaard hebben. De man betwist dit.

De rechtbank overweegt als volgt. Op grond van artikel 3 van de huwelijkse voorwaarden zijn partijen verplicht aan elkaar te vergoeden wat aan het vermogen van de ene echtgenoot is onttrokken ten bate van de andere echtgenoot. Nu de vrouw zich op het in dit artikel genoemde rechtsgevolg beroept, ligt het op haar weg om te stellen en zo nodig te bewijzen dat de man voor zich vermogen heeft onttrokken van de vrouw. De vrouw heeft, ter onderbouwing van haar stellingen, bankafschriften van de genoemde gezamenlijke bankrekening met nummer [1] overgelegd waaruit blijkt dat in 2018 € 50.957,41 op de rekening is bijgeschreven en € 49.186 is afgeschreven. Op de zitting heeft de vrouw toegelicht dat zij in 2018 geen enkele uitgave heeft gedaan van deze rekening en dat er ook geen bedrag naar haar is overgemaakt van deze rekening. Daarnaast is op de afschriften te zien dat de man bedragen naar rekeningen op zijn naam heeft overgeboekt, aldus de vrouw.

Naar oordeel van de rechtbank heeft de vrouw, tegenover de betwisting van de man, niet aangetoond dat de man alleen voor zichzelf geld van de gemeenschappelijke bankrekening heeft onttrokken. Nu de vrouw de beschikking had (en heeft) over alle bankafschriften van het jaar 2018, lag het op haar weg om concreet aan te geven welke afschrijvingen onttrekkingen ten bate van de man betreffen. De vrouw heeft weliswaar op de zitting gezegd dat uit de afschriften blijkt dat enkele bedragen van de gemeenschappelijke rekening op privérekeningen van de man zijn geboekt, maar nu de privérekeningen van de man ook in de verrekening worden betrokken, volgt hieruit zonder nadere concretisering en onderbouwing, die ontbreekt, niet dat de man deze bedragen van het vermogen van de vrouw voor zich heeft onttrokken. Het verzoek van de vrouw zal daarom worden afgewezen.

De vrouw verzoekt te bepalen dat de man aan haar een bijdrage in de kosten van de huishouding dient te betalen van € 1.047 per maand, met ingang van 1 maart 2022 voor de duur van het huwelijk. Zij stelt hiertoe het volgende. Zij is in een financieel nijpende situatie terecht gekomen doordat de man vanaf 1 maart 2022 geen pensioen of AOW meer op de gezamenlijke ABN-AMRO rekening overmaakt. De man heeft een hoger inkomen dan de vrouw en er moet van worden uitgegaan dat de kosten van de huishouding van ieder van partijen even hoog zijn. Als de man € 1.047 per maand aan de vrouw betaalt, hebben partijen een gelijk inkomen en worden de kosten van de huishouding naar evenredigheid over hen verdeeld.

De rechtbank overweegt als volgt. Er ontbreekt een wettelijke grondslag voor het verzoek van de vrouw. In echtscheidingsprocedures kan de rechtbank als nevenvoorziening treffen dat een echtgenoot een uitkering tot levensonderhoud aan de andere echtgenoot moet betalen na de echtscheiding, maar niet dat een echtgenoot een maandelijkse bijdrage in de kosten van de huishouding aan de andere echtgenoot moet betalen voor de duur van het huwelijk. Anders dan betoogd door de vrouw, biedt artikel 1:84 BW hiervoor geen wettelijke grondslag. Indien de vrouw van de man een bijdrage in de kosten van haar levenshoud had gewild voor de duur van de echtscheidingsprocedure, had zij daartoe een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ex artikel 821 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) moeten indienen, maar dit heeft zij nagelaten. De door partijen gesloten huwelijkse voorwaarden bieden ook geen grondslag voor toewijzing van het verzoek van de vrouw. Artikel 5 van de huwelijkse voorwaarden bevat namelijk een regeling voor de kosten van de gemeenschappelijke huishouding. Niet in geschil is echter dat de man in februari 2022 de echtelijke woning heeft verlaten en een andere woning heeft betrokken, zodat vast staat dat partijen sindsdien, dus gedurende de gehele periode waarover de vrouw een bijdrage verzoekt, geen gemeenschappelijke huishouding meer hebben gehad. Het verzoek van de vrouw zal daarom worden afgewezen.

De vrouw verzoekt, zo begrijpt de rechtbank, voor recht te verklaren dat partijen hun ouderdomspensioen dienen te verevenen conform de Wet Verevening Pensioenrechten bij Scheiding (WVPS). Partijen zijn het er niet over eens of zij in de huwelijkse voorwaarden uitdrukkelijk hebben uitgesloten dat verevening van hun pensioenrechten plaatsvindt conform de WVPS. De vrouw meent dat dit niet het geval is. Dit was ook niet de bedoeling van partijen. Het was de bedoeling dat de financiële positie van de vrouw door het sluiten van de huwelijkse voorwaarden gelijkwaardig zou worden aan die van de man.

De man voert hiertegen verweer. In artikel 12 van de huwelijkse voorwaarden hebben partijen uitdrukkelijk de verevening en verrekening van de pensioenrechten en lijfrenten uitgesloten. Het was de bedoeling van partijen dat ieder zijn of haar eigen pensioen zou opbouwen. De

WVPS is pas per 1 mei 1995 in werking getreden. Toen partijen op [huwelijksdatum] trouwden, bestond deze wet nog niet. Als echtgenoten voor 1995 geen verrekening van pensioenrechten wilden, namen notarissen een bepaling in de huwelijkse voorwaarden op zoals artikel 12 van de onderhavige huwelijkse voorwaarden. Partijen kunnen dus over en weer geen aanspraak maken op pensioenverevening, aldus de man.

De rechtbank overweegt als volgt.

Op grond van artikel 11 WVPS vindt, indien de echtgenoten bij huwelijkse voorwaarden, gemaakt voor de inwerkingtreding van deze wet, algehele gemeenschap van goederen tussen hen hebben uitgesloten of beperkt, verevening van pensioenrechten als bedoeld in die wet plaats, tenzij de echtgenoten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding uitdrukkelijk anders hebben bepaald.

Vooropgesteld moet worden dat in artikel 11 WVPS bedoeld wordt op een bepaling die expliciet op het verevenen van pensioenrechten betrekking heeft, met dien verstande dat niet is vereist dat partijen in een zodanige bepaling met zoveel woorden de pensioenverevening als voorzien in de WVPS hebben uitgesloten. Van een uitdrukkelijk uitsluiten in de zin van artikel 11 WVP kan daarom eveneens sprake zijn ingeval partijen in hun huwelijkse voorwaarden met het oog op een eventuele scheiding hebben bepaald dat (bepaalde) pensioenrechten niet worden verrekend (zie HR 19 november 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN7893). Naar het oordeel van de rechtbank is niet gebleken dat partijen hebben beoogd een regeling te treffen met het oog op een eventuele echtscheiding. Artikel 12 van de onderhavige huwelijkse voorwaarden sluit verrekening, in de zin van het in artikel 8 overeengekomen periodieke verrekenbeding, van aanspraken op nog niet ingegaan pensioen en van de betaalde premies uit. Deze bepaling sluit derhalve uit dat op grond van het overeengekomen periodieke verrekenbeding aanspraak gemaakt kan worden op verrekening van betaalde pensioenpremie of de waarde van het pensioen voor zover dit nog niet opeisbaar is. Uit deze bepaling kan evenwel niet worden afgeleid dat partijen de pensioenverevening uitdrukkelijk hebben willen uitsluiten. Het verzoek van de vrouw zal daarom worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 17-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:1233

Zaaknummer: C/15/323236 / FA RK 21-6064 en C/15/327213 / FA RK 22-1813

Rechters: P.W.M. de Wolf

Advocaten: A.C. Mens en M. Nuwenhoud

Wetsartikelen: 11 WVPS en 1:141 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Hof wil dat partijen zich uitlaten over effect pensioengerechtigdheid werknemster voor loonvordering

Taxichauffeuse heeft zich ziek gemeld. De arbeidsovereenkomst is van rechtswege geëindigd. Werkneemster vordert onder meer loon. De kantonrechter heeft werkgever veroordeeld tot onder meer loonbetaling. Het hof stelt vast dat werknemster volgens de gegevens op de geproduceerde loonstroken bij aanvang van het dienstverband 72 jaar oud was en zij dus de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt. Partijen hebben zich niet uitgelaten over de gevolgen die de wet hieraan verbindt, waaronder voor loondoorbetaling bij ziekte. Het hof stelt partijen in de gelegenheid hierop in te gaan.

Werkneemster is vanaf 1 maart 2019 als taxichauffeuse in dienst geweest bij werkgeefster op basis van een arbeidsovereenkomst met uitgestelde prestatieplicht (nulurencontract) voor bepaalde tijd. Het overeengekomen uurloon bedroeg € 14,88 inclusief 8% vakantietoeslag en 10,63% als vergoeding voor de aanspraak op vakantiedagen. Werkneemster heeft zich op 19 maart 2020 ziek gemeld. De arbeidsovereenkomst is per 1 augustus 2020 van rechtswege geëindigd. Werkneemster heeft na ontvangst van de aan haar verstrekte loonstroken geconstateerd dat de bedragen op de loonstroken lager zijn dan werkgeefster op basis van de gewerkte uren aan haar verschuldigd was. Bovendien zijn de bedragen op de loonstroken hoger dan de bedragen die werkgeefster feitelijk heeft uitbetaald. In eerste aanleg heeft werkneemster onder meer gevorderd (a) overleggen van de loonadministratie die op haar betrekking heeft, (b) achterstallig salaris te vermeerderen met de maximale wettelijke verhoging en (c) buitengerechtigde incassokosten. De kantonrechter heeft werkgeefster (en haar vennoten) hoofdelijk veroordeeld tot betaling van achterstallig salaris, 50% wettelijke verhoging en een bedrag aan buitengerechtigde incassokosten. Werkgeefster komt met vijf grieven tegen deze veroordeling in hoger beroep.

Grief I is gericht tegen het oordeel van de kantonrechter dat werkgeefster over de periode van 1 maart 2019 tot 19 maart 2020 nog een bedrag van € 1.751,05 netto verschuldigd is, zijnde het

verschil tussen de bedragen op de loonstroken en het bedrag dat werkneemster in totaal heeft ontvangen, omdat in deze periode verrekeningen zouden hebben plaatsgevonden met uitbetaalde voorschotten en door werkneemster ontvangen vergoedingen van klanten voor gereden ritten. Voorts wijst werkgeefster erop dat het loon over april 2019 'per kas' is betaald. Deze grief slaagt. Bij gebrek aan een voldoende door werkneemster gemotiveerde weerlegging van het door werkgeefster gestelde moet in rechte worden aangenomen dat de gestelde afrekening 'per kas' heeft plaatsgevonden. De tweede grief van werkgeefster heeft betrekking op het toegewezen loon bij ziekte ad € 3.222,81 netto. In de toelichting voert werkgeefster aan dat zij te allen tijde de ziekte van werkneemster heeft betwist. De kantonrechter heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat zich het geval voordeed als bedoeld in artikel 7:629a lid 2 BW, zodat werkneemster voor dit deel van haar vordering geen deskundigenrapport als bedoeld in artikel 7:629a lid 1 BW in het geding hoefde te brengen. Om - aldus het hof - te kunnen beoordelen of een werknemer bij het vorderen van loon bij ziekte een verklaring als bedoeld in artikel 7:629a lid 1 BW over moet leggen, moet het voor een werknemer duidelijk zijn dat de werkgever de ziekmelding niet accepteert en betwist dat de werknemer ziek is. Het hof is van oordeel dat werkneemster in elk geval ten tijde van het uitbrengen van de dagvaarding niet bedacht hoefde te zijn op een betwisting van de ziekte door werkgeefster en dat voor haar (noch voor haar gemachtigde) op dat moment dus ook geen aanleiding bestond om een deskundigenbericht op te laten stellen als bedoeld in artikel 7:629a lid 1 BW. Het ontbreken daarvan hoefde in dat geval dus niet te leiden tot afwijzing van de loonvordering en op dit punt slaagt grief II niet. Het hof komt vervolgens toe aan het beroep van werkgeefster op een loonstop wegens het niet nakomen van re-integratieverplichtingen door werkneemster. Het hof stelt vast dat zij volgens de gegevens op de geproduceerde loonstroken bij aanvang van het dienstverband, op 1 maart 2019, 72 jaar oud was en zij dus de pensioengerechtigde leeftijd als bedoeld in artikel 7 lid 1 aanhef en onder a en artikel 7a lid 1 AOW had bereikt. Partijen hebben zich niet uitgelaten over de gevolgen die de wet hieraan verbindt, meer in het bijzonder niet bij het bepaalde in artikel 7:660a lid 2 BW met betrekking tot verplichtingen bij een verhindering om de bedongen arbeid te verrichten vanwege ziekte. In dit verband merkt het hof op dat de bereikte leeftijd ook gevolgen heeft voor de duur van de verplichting tot doorbetaling van loon (zie art. 7:629 lid 2 BW). Het hof wijst partijen ook op het bepaalde in artikel VIII A lid 1 Overgangsrecht Burgerlijk Wetboek en de Wet werken na de AOW-gerechtigde leeftijd, *Stb.* 2015, 376. Het hof verwijst de zaak daarom naar de rol om werkgeefster de gelegenheid te bieden bij akte nader in te gaan op (alleen) de voornoemde kwestie. Werkneemster zal de gelegenheid worden geboden om bij (antwoord)akte te reageren. Elke verdere beoordeling en beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 14-02-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:528

Zaaknummer: 200.303.993_01

Rechters: M.G.W.M. Stienissen, R.J.M. Cremers en B. Kloppert

Advocaten: C. Karharman en H.L.H. Hermans

Wetsartikelen: 843d Rv, 7:629 BW; 7:629a BW

RECHTSPRAAK

Hof verwijst zaak over vraag of onderneming valt onder werkingssfeer bedrijfstakpensioenfonds vervoer terug naar kantonrechter

Geschil tussen onderneming en bedrijfstakpensioenfonds Vervoer over de vraag of de onderneming onder haar werkingssfeer valt. Bpf Vervoer meent, althans vermoedt, dat de vervoersactiviteiten van de onderneming van zo'n grote omvang zijn, dat zij onder de werkingssfeer valt. De onderneming stelt dat haar kernactiviteit bestaat uit vriezen en koelen. Het vervoer van die producten aan haar klanten is 'eigen vervoer' en valt niet onder de werkingssfeer. Retourvrachten kunnen wel worden gezien als vervoer in de zin van het verplichtstellingsbesluit, maar vormen zo'n gering deel van haar activiteiten, dat dit te weinig is om onder de werkingssfeer te vallen. De kantonrechter heeft in het tussenvonnis van 15 april 2021 enkele beslissingen genomen in de overwegingen over (onder andere) de wijze waarop het verplichtstellingsbesluit moet worden uitgelegd. Verder heeft de kantonrechter geoordeeld dat nader onderzoek nodig is naar de feiten en dat de onderneming medewerking moet verlenen aan het door Bpf Vervoer gewenste onderzoek. De zaak is verwezen naar de rol voor het nemen van akten. De kantonrechter heeft tussentijds hoger beroep toegestaan en X B.V. heeft van die mogelijkheid gebruikgemaakt. Volgens X B.V. moet voor de vraag of zij onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt, niet alleen worden gekeken naar haar, maar naar het gehele concern. Het hof oordeelt met de kantonrechter dat de afzonderlijke rechtspersoon (dus alleen X B.V.) bepalend is. Uit het verplichtstellingsbesluit blijkt duidelijk dat 'de rechtspersoon' beslissend is. X B.V. kan niet volstaan met het

verweer dat haar vervoersactiviteiten ‘eigen vervoer’ betreffen. Het is niet nodig dat in een verplichtstellingsbesluit tot in detail wordt bepaald hoe moet worden vastgesteld wat ‘in hoofdzaak’ is. Het gaat er in dit verplichtstellingsbesluit om welke bedrijfsactiviteiten worden verricht. Van een hiaat is dus geen sprake. Algemeen gezegd gaat het er dus om wat X B.V. ‘doet’, dus om de vraag of X B.V. zich hoofdzakelijk bezighoudt met het vervoeren van producten over de weg tegen vergoeding, of dat het koelen en vriezen de boventoon voert. Het hof is van oordeel dat de kantonrechter ten onrechte de loonsom bepalend heeft geacht. Het hof zal de zaak terugverwijzen naar de kantonrechter, teneinde deze verder te behandelen met inachtneming van hetgeen het hof hiervoor heeft overwogen.

X B.V. is een dochtervennootschap van X Beheer B.V. Volgens de inschrijving in de Kamer van Koophandel houdt X B.V. zich bezig met de volgende activiteiten: ‘Het exploiteren en doen exploiteren van vrieshuizen en koelhuizen, de handel in-, overslaan en ompakken van diepvriesprodukten en invriezen van consumptiegoederen. Logistieke dienstverlening.’

X Beheer B.V. heeft ook nog een dochtervennootschap die zich bezig houdt met de groothandel in aardappelen en een dochtervennootschap die zich bezig houdt met de handel in gebruikte trucks en overig materieel. Bpf Vervoer is een bedrijfstakpensioenfonds in de zin van de Pensioenwet en de Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000 (Wet Bpf 2000). In 2016 heeft Bpf Vervoer vragen gesteld aan X B.V. over haar activiteiten. Nadat X B.V. informatie had verstrekt, heeft Bpf Vervoer op 25 november 2016 medegedeeld dat X B.V. niet bij haar wordt aangesloten. In 2018 heeft Bpf Vervoer van de Stichting VNB (de stichting die toeziet op naleving van de cao Beroepsgoederenvervoer over de weg) signalen ontvangen dat X B.V. zich hoofdzakelijk zou bezighouden met vervoer en een substantieel aantal chauffeurs in dienst zou hebben die uitsluitend of vrijwel uitsluitend als chauffeur werkzaam zouden zijn. Hierop is contact opgenomen met X B.V. om een werkingssfeeronderzoek te doen verrichten. De reden daarvoor is toegelicht in een e-mail van 28 september 2018. Het bedrijf Providius heeft in opdracht van Bpf Vervoer een werkingssfeeronderzoek verricht om duidelijkheid te verkrijgen over de activiteiten van X B.V.. Op 5 december 2018 heeft Providius gerapporteerd. Dat rapport was alleen gebaseerd op openbare informatie. Op 18 maart 2019 heeft Bpf Vervoer X B.V. aangeschreven met het doel

om medewerking te verkrijgen aan het werkingssfeeronderzoek. Vervolgens heeft een bespreking plaatsgevonden en hebben partijen met elkaar gecommuniceerd. X B.V. heeft nadere informatie verstrekt, maar Bpf Vervoer is van mening dat de gegeven informatie onvoldoende is om vast te kunnen stellen of X B.V. onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt.

Het gaat in deze procedure om de vraag of X B.V. onder de werkingssfeer valt van het verplichtstellingsbesluit, dus of zij verplicht is zich aan te sluiten bij Bpf Vervoer. Bpf Vervoer meent, althans vermoedt, dat de vervoersactiviteiten van X B.V. van zo'n grote omvang zijn, dat X B.V. valt onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit. Volgens X B.V. is dat niet het geval. Kort samengevat komt haar standpunt erop neer dat haar kernactiviteit bestaat uit vriezen en koelen. Het vervoer van die producten aan haar klanten is volgens X B.V. 'eigen vervoer' en valt niet onder de werkingssfeer. Retourvrachten kunnen wel worden gezien als vervoer in de zin van het verplichtstellingsbesluit, maar vormen zo'n gering deel van haar activiteiten, dat dit te weinig is om onder de werkingssfeer te vallen.

Partijen verschillen van mening over de uitleg van het verplichtstellingsbesluit.

Bpf Vervoer heeft gevorderd (samengevat weergegeven, na eiswijziging): dat de kantonrechter voor recht verklaart dat de verplichtstelling van deelneming in Bpf Vervoer op X B.V. van toepassing is vanaf 1 januari 2016, dan wel vanaf een door de kantonrechter te bepalen datum in het verleden, en dat X B.V. gehouden is de verschuldigde premie te betalen te vermeerderen met opslagen, boetes en rente; dat de kantonrechter X B.V. veroordeelt om loongegevens en andere noodzakelijke informatie te verstrekken op straffe van een dwangsom, met veroordeling van X B.V. in de proceskosten.

De kantonrechter heeft in het tussenvonnis van 15 april 2021 enkele beslissingen genomen in de overwegingen over (onder andere) de wijze waarop het verplichtstellingsbesluit moet worden uitgelegd. Verder heeft de kantonrechter geoordeeld dat nader onderzoek nodig is naar de feiten en dat X B.V. medewerking moet verlenen aan het door Bpf Vervoer gewenste onderzoek. De zaak is verwezen naar de rol voor het nemen van akten. De kantonrechter heeft tussentijds hoger beroep toegestaan en X B.V. heeft van die mogelijkheid gebruik gemaakt.

X B.V. heeft geconcludeerd tot vernietiging van het tussenvonnis van 15 april 2021, tot afwijzing van de vorderingen van Bpf Vervoer en tot toewijzing van buitengerechtelijke incassokosten en proceskosten. Ter gelegenheid van de mondelinge behandeling heeft X B.V. desgevraagd verklaard dat het de bedoeling is dat het hof een oordeel geeft over de door de Kantonrechter geformuleerde uitgangspunten. X B.V. heeft verklaard dat zij met haar verzoek om de vorderingen van Bpf Vervoer af te wijzen, niet bedoelt dat het hof de zaak aan zich trekt

(artikel 355 Rv). Verder heeft X B.V. desgevraagd verklaard dat haar vordering tot vergoeding van buitengerechtelijke incassokosten een verschrijving betreft en zij heeft deze vordering (gelet op artikel 353 lid 1 Rv, laatste zinsnede) ingetrokken. Kortom, het gaat er X B.V. om dat het hof een oordeel geeft over enkele beslissingen in de overwegingen in het tussenvonnissen van 15 april 2021 die van wezenlijk belang zijn voor de uitkomst van het geschil.

X B.V. klaagt er met grief 1 over dat de kantonrechter heeft getoetst aan het verplichtstellingsbesluit van 2018, terwijl Bpf Vervoer vanaf 2016 vordert. Deze grief slaagt. Het hof heeft bij het feitenoverzicht al vermeld dat ook het verplichtstellingsbesluit van 2014 relevant is voor de beoordeling van de vordering. Het verplichtstellingsbesluit is in 2018 gewijzigd in verband met de wijziging van de pensioengerechtigde leeftijd. De tekst van het besluit is hetzelfde gebleven voor wat betreft de onderdelen waar het in deze zaak om gaat. Het slagen van de grief heeft dus geen verdere gevolgen.

De kantonrechter heeft het volgende overwogen in 4.5: Uitleg van een werkingsfeerbepaling van een verplichtstellingsbesluit dient te geschieden aan de hand van de zogeheten cao-norm. Deze cao-norm houdt in – na steeds verdere nuancering in de rechtspraak – dat aan een bepaling van een verplichtstellingsbesluit een uitleg naar objectieve maatstaven moet worden gegeven, waarbij in beginsel de bewoordingen van die bepaling, gelezen in het licht van de gehele tekst van de verplichtstelling, van doorslaggevende betekenis zijn. Het komt aan op de betekenis die naar objectieve maatstaven volgt uit de bewoordingen waarin het verplichtstellingsbesluit is gesteld. Verder kan bij deze uitleg onder meer acht worden geslagen op de elders in het verplichtstellingsbesluit gebruikte formuleringen en op de aannemelijkheid van de rechtsgevolgen waartoe de onderscheiden, op zichzelf mogelijke tekstinterpretaties zouden leiden. Tegen dit oordeel is geen grief gericht. Het hof zal ook van dit criterium uitgaan.

Het hof zal hier een deel van de tekst van het verplichtstellingsbesluit weergeven. Het hof geeft slechts dat gedeelte weer dat met name van belang is in dit hoger beroep, zodat duidelijk is waarover het hof dient te oordelen. Het hof stelt echter voorop dat het de tekst van het gehele besluit in ogenschouw neemt bij de beoordeling van dit hoger beroep.

De deelneming in de Stichting Bedrijfstakpensioenfondsen voor het Beroepsvervoer over de Weg is verplicht gesteld voor:

- Werknemer A (...)

(...) waarbij verstaan wordt onder:

1. *Werknemer A* De persoon die krachtens arbeidsovereenkomst in dienst is van een

onderneming in het Beroepsvervoer over de Weg, dan wel die bij een dergelijke onderneming als chauffeur of kraanmachinist werkzaam is krachtens een uitzendovereenkomst (...) met een onderneming die zich bezig houdt met het ter beschikking stellen van werknemers als bedoeld in artikel 7:690 van het Burgerlijk Wetboek, met uitzondering van:

(...)

b. de werknemer die in een onderneming in het Beroepsvervoer over de Weg, waarin anders dan uitsluitend of in hoofdzaak een of meer takken van bedrijf, behorend tot respectievelijk het wegvervoer (...) worden uitgeoefend, niet werkzaam is in een afdeling waarin uitsluitend of in hoofdzaak een of meer der bedoelde takken van bedrijf worden uitgeoefend;

(...)

4. Onderneming in het Beroepsvervoer over de Weg:

De natuurlijke persoon of privaatrechtelijke rechtspersoon die – al dan niet met winstoogmerk – in een in Nederland gevestigd bedrijf of in een afdeling van een zodanig bedrijf uitsluitend of in hoofdzaak werkzaamheden uitoefent, behorende tot het wegvervoer (...)

5. Wegvervoer

Het bedrijf van:

a. het tegen vergoeding vervoeren van goederen over de weg (...).

Uitleg verplichtstellingsbesluit: rechtspersoon of concern (grief 2)

X B.V. maakt onderdeel uit van de X groep, een concern waar drie divisies onder ressorteren: een aardappelgroothandel, een handel in trucks en materieel en de exploitatie van koel- en vrieshuizen. Deze drie verschillende activiteiten zijn ondergebracht in de volgende rechtspersonen: Groothandel X & Zn B.V., X Trucks B.V. en (de partij in deze procedure:) X B.V.

Volgens X B.V. moet voor de vraag of zij onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt, niet alleen worden gekeken naar haar, maar naar het gehele concern. De kantonrechter heeft dat verweer verworpen en geoordeeld dat de afzonderlijke rechtspersoon (dus alleen X B.V.) bepalend is. Volgens X B.V. miskent de kantonrechter daarmee het verschil tussen de entiteit die wordt aangesloten (de werkgever) en het bedrijf dat door deze werkgever wordt uitgeoefend (al dan niet met andere rechtspersonen binnen de

groep) en wordt zo'n onderscheid in de werkingsfeerbepalingen van het verplichtstellingsbesluit gemaakt.

Het hof is van oordeel dat de grief faalt om de volgende redenen.

Het verplichtstellingsbesluit heeft een gelaagde structuur, in die zin dat eerst wordt gedefinieerd welke werknemer er onder valt. Dat is (kort gezegd en los van hetgeen is bepaald over uitzendkrachten) een werknemer die krachtens arbeidsovereenkomst in dienst is van een onderneming in het Beroepsvervoer over de Weg. Vervolgens wordt gedefinieerd wat een onderneming in het Beroepsvervoer over de Weg is. Dat is een privaatrechtelijke rechtspersoon. Daarna volgt de precisering wat voor bedrijf zo'n privaatrechtelijke rechtspersoon uitoefent.

In het verplichtstellingsbesluit staat niet dat het gaat om 'de rechtspersonen', 'de groep' of 'het concern'. Uit het verplichtstellingsbesluit blijkt duidelijk dat 'de rechtspersoon' beslissend is en dat moet worden gekeken wat voor bedrijf de rechtspersoon uitvoert bij wie de werknemer krachtens arbeidsovereenkomst in dienst is.

X B.V. heeft verwezen naar een uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 28 augustus 2019 (ECLI:NL:RBMNE:2019:4029). Die uitspraak leidt niet tot een ander oordeel. Die uitspraak is namelijk in hoger beroep vernietigd, onder andere omdat niet de groep maar de rechtspersoon beslissend werd geacht (Hof Arnhem-Leeuwarden 12 oktober 2021, ECLI:NL:GHARL:2021:9628). Bovendien gaat het in die uitspraken om een ander verplichtstellingsbesluit.

X B.V. heeft bij de kantonrechter aangevoerd dat zij niet onder het verplichtstellingsbesluit valt omdat zij overwegend 'eigen vervoer' verricht. De kantonrechter heeft dat niet van belang geacht, omdat het begrip 'eigen vervoer' niet in het verplichtstellingsbesluit voorkomt. Volgens de kantonrechter komt het aan op vervoer van goederen over de weg en is irrelevant of dat kan worden aangemerkt als 'eigen vervoer'. X B.V. betoogt met grief 3 dat 'eigen vervoer' wel relevant is en dat het oordeel van de kantonrechter onjuist is. Ook deze grief faalt. Het hof overweegt daarover het volgende.

De term 'eigen vervoer' komt niet voor in het verplichtstellingsbesluit. Het is juist dat bij de definitie van het begrip Beroepsgoederenvervoer wordt aangeknoopt bij de Wet goederenvervoer over de weg en dat in die wet eigen vervoer werd uitgesloten (de wet is inmiddels vervallen). Echter, het Beroepsgoederenvervoer is niet relevant voor 'Werknemer A', waar het in deze procedure om gaat. Het onderscheid tussen wel of niet eigen vervoer en tussen vergunningvrij of vergunningplichtig vervoer is niet relevant voor Beroepsvervoer over de weg, zijnde het tegen vergoeding vervoeren van goederen over de weg.

Volgens X B.V. valt alleen het vervoer voor derden onder het verplichtstellingsbesluit, en niet het eigen vervoer. Het hof is van oordeel dat het verplichtstellingsbesluit op dit punt duidelijk is. Het verplichtstellingsbesluit spreekt over het 'uitsluitend of in hoofdzaak vervoeren van goederen tegen vergoeding' (zie hierover nader de beoordeling van grief 4). Daarvan zal geen sprake zijn wanneer ten behoeve van een bepaalde ondernemingsactiviteit zaken uitsluitend worden vervoerd om die andere activiteit uit te kunnen voeren. Kort gezegd zal voor X B.V. gelden dat zij niet onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt, wanneer zij zich hoofdzakelijk bezig blijkt te houden met koelen en/of vriezen en het vervoer die ondernemingsactiviteit slechts ondersteunt. Of dit feitelijk het geval is, zal uit onderzoek moeten blijken.

X B.V. kan niet volstaan met het verweer dat haar vervoersactiviteiten 'eigen vervoer' betreffen. Die term wordt niet gehanteerd in het verplichtstellingsbesluit en wat de vervoersactiviteiten van X B.V. inhouden en in welke omvang zij die vervoersactiviteiten verricht afgezet tegen haar andere activiteiten, is niet duidelijk en zal nader onderzocht moeten worden.

Het hof kan X B.V. dus niet volgen in haar standpunt dat het verplichtstellingsbesluit in dit opzicht een hiaat bevat en daarom toepassing mist. Evenmin kan het hof X B.V. volgen in haar standpunt dat er een discrepantie bestaat tussen de bedoeling van sociale partners om 'eigen vervoerders' buiten de verplichtstelling te houden, terwijl de 'eigen vervoerders' door het Bpf Vervoer toch onder de reikwijdte van het verplichtstellingsbesluit zouden zijn gebracht. Al hetgeen X B.V. verder heeft aangevoerd over representativiteit en de totstandkoming van het verplichtstellingsbesluit acht het hof verder irrelevant.

Het verplichtstellingsbesluit kent het 'uitsluitend of in hoofdzaak' criterium. Het oordeel van de kantonrechter komt erop neer dat het verplichtstellingsbesluit een hiaat bevat, omdat in het verplichtstellingsbesluit niet wordt gedefinieerd hoe dat moet worden bepaald. De kantonrechter heeft vervolgens de loonsom bepalend geacht. Volgens X B.V. is dat onjuist en staat het legaliteits- en rechtszekerheidsbeginsel in de weg aan het geven van zo'n oordeel. Deze grief slaagt gedeeltelijk.

Uit het verplichtstellingsbesluit blijkt dat het er, naar de kern genomen, om gaat of de rechtspersoon uitsluitend of in hoofdzaak activiteiten uitvoert die bestaan uit het tegen vergoeding vervoeren van goederen over de weg. Algemeen gezegd gaat het er dus om wat X B.V. 'doet', dus om de vraag of X B.V. zich hoofdzakelijk bezig houdt met het vervoeren van producten over de weg tegen vergoeding, of dat het koelen en vriezen de boventoon voert.

Het hof is dus van oordeel dat het verplichtstellingsbesluit duidelijk is. Het is niet nodig dat in

een verplichtstellingsbesluit tot in detail wordt bepaald hoe moet worden vastgesteld wat 'in hoofdzaak' is. Het gaat er in dit verplichtstellingsbesluit om welke bedrijfsactiviteiten worden verricht. Van een hiaat is dus geen sprake. In zoverre faalt de grief.

Het hof is van oordeel dat de kantonrechter ten onrechte de loonsom bepalend heeft geacht. In zoverre slaagt de grief. Het gaat er niet om hoeveel loon X B.V. besteedt aan vervoer. Het gaat om de 'werkzaamheden' en dus of X B.V. zich in hoofdzaak bezig houdt met vervoer, en waarbij het moet gaan om vervoer tegen vergoeding. Daarvoor zal met name onderzoek moeten worden gedaan naar hetgeen feitelijk aan werkzaamheden wordt uitgevoerd. Dus wat 'doet' X B.V. aan wegvervoer tegen vergoeding. Dat moet worden afgezet tegen wat X B.V. 'doet' aan koelen en vriezen. Wat voert de boventoon? Is dat vervoer of koelen/vriezen? Om dat te bepalen zal inzicht moeten worden gegeven in de bedrijfsstructuur. De loonsom kan daarbij wellicht een indicatie opleveren, maar kan geen uitsluitel geven over de werkzaamheden van X B.V. .

X B.V. betoogt in haar toelichting op grief 5 dat zij niet de door Bpf Vervoer verlangde gegevens hoeft te verstrekken. Volgens X B.V. heeft de kantonrechter ten onrechte aangenomen dat het onrechtmatig is om de door Bpf Vervoer gevraagde gegevens niet te verstrekken en is zij op grond van de AVG verplicht tot geheimhouding.

Het hof is van oordeel dat in het midden kan blijven of X B.V. onrechtmatig heeft gehandeld doordat zij niet voorafgaand aan deze procedure de door Bpf Vervoer gevraagde gegevens heeft verstrekt. De kantonrechter hoeft alleen de vorderingen van Bpf Vervoer te beoordelen. Die hebben betrekking op de vraag of X B.V. onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt. Om dat te kunnen beoordelen dient X B.V. haar verweer te voorzien van gegevens die zich in haar domein bevinden. De kantonrechter heeft in overweging 4.4 beslist dat X B.V. bij haar verweer gegevens over moet leggen die beslissend zijn en die zich uitsluitend in haar domein bevinden en niet toegankelijk zijn voor Bpf Vervoer (rov. 4.4.). Het hof acht dat oordeel juist. Daartegen is ook geen grief gericht.

De kantonrechter heeft Bpf Vervoer in de gelegenheid gesteld nu eerst te laten weten over welke stukken zij dient te beschikken om nader te kunnen onderzoeken of X B.V. onder het verplichtstellingsbesluit valt. Dat ligt dus nog open. X B.V. heeft verklaard dat zij meent dat zij niet gehouden is om haar boeken volledig open te leggen voor Bpf Vervoer. Het hof is van oordeel dat X B.V. dient mee te werken aan het onderzoek en openheid van zaken dient te geven. Zoals hiervoor al is overwogen dient X B.V. inzage te geven in haar bedrijfsstructuur. Het hof ziet niet in waarom de AVG daaraan in de weg zou staan. Bpf Vervoer heeft voldoende legitieme reden om nader te willen onderzoeken of de vervoersactiviteiten een dusdanige omvang hebben, dat deze daardoor onder de werkingssfeer van Bpf Vervoer vallen.

Het hof is van oordeel dat verschillende gegevens van belang zullen zijn om te bepalen of X B.V. onder de werkingssfeer valt. De loonsom zal wellicht een indicatie kunnen geven, maar kan niet doorslaggevend zijn.

De kantonrechter heeft aangekondigd dat Bpf Vervoer eerst zal mogen laten weten welke gegevens zij wil inzien en vervolgens zal de kantonrechter daarover een oordeel geven. De kantonrechter zal dat moeten beoordelen met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

X B.V. heeft in haar toelichting op de grief haar onvrede geuit over het voorstel van de kantonrechter om Providius te benoemen als deskundige. De kantonrechter heeft daarover nog geen beslissing genomen. Het hof zal daarover dus geen oordeel geven.

Op 25 november 2016 heeft Bpf Vervoer aan X B.V. medegedeeld dat zij niet werd verplicht zich bij Bpf Vervoer aan te sluiten. Het oordeel van de kantonrechter komt erop neer dat de verplichtstelling van rechtswege geldt en dat deze mededeling van Bpf Vervoer daar niet aan afdoet. Volgens de grief is dat oordeel onjuist. Volgens X B.V. mag zij niet met terugwerkende kracht geconfronteerd worden met een gewijzigde opstelling van Bpf Vervoer en komt dat in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Volgens X B.V. mocht zij aan de mededeling van 25 november 2016 het gerechtvaardigd vertrouwen ontleen dat zij niet zou worden verplicht om zich aan te sluiten bij Bpf Vervoer.

Het hof verenigt zich met het oordeel van de kantonrechter. Ook het hof is van oordeel dat de verplichtstelling van rechtswege geldt. De mededeling van Bpf Vervoer van 25 november 2016 was enkel gebaseerd op mededelingen van X B.V., dus niet op een onderzoek naar door X B.V. verstrekte documentatie.

X B.V. heeft geen beroep gedaan op rechtsverwerking. Zij heeft ook niet aangevoerd dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat Bpf Vervoer zich op het verplichtstellingsbesluit beroept, maar voor zover dat allemaal wel is bedoeld, falen die verweren om dezelfde reden. X B.V. wist dat Bpf Vervoer zich slechts had gebaseerd op haar uitlatingen en niet op bedrijfsgegevens die alleen voor X B.V. kenbaar zijn.

Uit het voorgaande volgt dat het hof een ander oordeel heeft over 'loonsom' (zie r.o. 3.8.2 tot en met 3.8.4), maar dat er geen reden is voor vernietiging van het tussenvonnissen van 15 april 2021. Het hof zal de zaak terugverwijzen naar de kantonrechter, teneinde deze verder te behandelen met inachtneming van hetgeen het hof hiervoor heeft overwogen.

Uit hetgeen het hof heeft overwogen over de loonsom volgt dat X B.V. terecht in hoger beroep is gekomen van het tussenvonnissen van 15 april 2021. X B.V. is echter ook op onderdelen in het

ongelijk gesteld. Het hof ziet hierin aanleiding om de proceskosten van het hoger beroep te compenseren.

Het hof verwijst de zaak in de stand waarin deze zich bevindt naar de kantonrechter van de rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, teneinde deze verder te behandelen met inachtneming van hetgeen het hof heeft overwogen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 31-01-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:365

Zaaknummer: 200.295.103_01

Rechters: M. van Ham, M.E. Smorenburg en A.W. Rutten

Advocaten: M.W. Minnaard en E. Lutjens

Wetsartikelen: 353 Rv, Pensioenwet, 7:690 BW, Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000

RECHTSPRAAK

Werknemer heeft recht op billijke vergoeding na ontslag in strijd met afspiegelingsbeginsel; geen pensioenschade gespecificeerd

Verzoek om ontbinding van de arbeidsovereenkomst vanwege bedrijfseconomische omstandigheden. Het hof oordeelt dat geen sprake is van uitwisselbare functies. De functie van werknemer is uitwisselbaar met de nieuwe functie. De ontslagvolgorde volgens het afspiegelingsbeginsel had moeten worden aangehouden. Het hof zal de billijke vergoeding niet verhogen met de verzochte misgelopen pensioenschade, omdat werkneemster niet nader heeft gespecificeerd op welk bedrag zij recht meent hebben. Om diezelfde reden wijst het hof ook het verzoek van werkneemster af om Primus te veroordelen tot betaling aan het pensioenfonds van de misgelopen pensioenbijdrage.

Primus Wafer Paper B.V. (hierna: Primus) is een onderneming die zich bezighoudt met de productie en verkoop van wafer paper (ouwel of eetpapier). Werkneemster is sinds 1998 in dienst van Primus, laatstelijk in de functie van medewerker inpak A. Eind 2020 heeft Primus een aanvraag voor een ontslagvergunning wegens bedrijfseconomische omstandigheden ingediend bij het UWV voor negentien werknemers, onder wie werkneemster. Uit de aanvraag blijkt dat sprake is van een slechte(r wordende) financiële situatie, als gevolg waarvan afscheid moet worden genomen van negentien werknemers. De wijziging van het productieproces en de productietechniek met het oog op de productie van het nieuwe product Prime heeft ertoe geleid dat Primus heeft besloten om op de afdeling Bereiding de bestaande functies medewerker bereiding en medewerker productie B te laten vervallen. Daarvoor in de plaats komen de nieuwe functies operator A en operator B. Daarnaast heeft Primus besloten om op de afdeling Inpak de bestaande functies medewerker inpak A, B en C te laten vervallen. Daarvoor in de plaats komen de nieuwe functies operator inpak A en operator inpak B. Het UWV heeft het verzoek van Primus afgewezen en geoordeeld dat niet aannemelijk is dat de door Primus genoemde arbeidsplaatsen komen te vervallen. Primus heeft in eerste aanleg

verzocht om ontbinding van de arbeidsovereenkomst met werkneemster (a-grond). De kantonrechter heeft dit verzoek toegewezen, onder toekenning van de transitievergoeding. Werkneemster verzoekt in hoger beroep primair herstel van de arbeidsovereenkomst en subsidiair toekenning van een billijke vergoeding.

Naar het oordeel van het hof, verwijzend naar artikel 13 Ontslagregeling, heeft Primus haar stelling dat genoemde functies inhoudelijk niet vergelijkbaar zijn onvoldoende onderbouwd. Uit de functiebeschrijvingen kan worden afgeleid dat het doel en de werkzaamheden in beide functies gedeeltelijk overeenkomen. De functiebeschrijving van de nieuwe functie is breder omschreven dan die van de oude functie. In de nieuwe functie van operator inpak A ligt de nadruk meer op het behoud en/of de verbetering van de kwaliteit van het product alsmede op het werken met machines en worden er hogere eisen aan opleiding en aan de beheersing van de Nederlandse taal gesteld. Werkneemster heeft echter ter zitting de juistheid van de functiebeschrijvingen betwist. Zij heeft toegelicht dat zij in haar oude functie ook al (bijna) alle in de nieuwe functiebeschrijving opgesomde werkzaamheden moest verrichten. Aangezien Primus dit verweer niet (voldoende) gemotiveerd heeft weersproken, kan het hof niet van de juistheid/volledigheid van de functiebeschrijvingen uitgaan. Daar komt bij dat Primus naar het oordeel van het hof niet heeft aangetoond dat de zwaardere eisen aan de opleiding, kennis en/of ervaring van de medewerkers ook daadwerkelijk nodig zijn voor de uitoefening van de nieuwe functie van operator inpak A. Daarbij acht het hof met name van belang dat niet is gebleken dat Primus (voldoende) onderzoek heeft verricht naar de feitelijke verschillen in de taakuitoefening van beide functies. Het hof acht ook van belang dat Primus op geen enkele wijze inzichtelijk heeft gemaakt wat het salarisverschil is tussen beide functies, terwijl het niveau en de bij de functie behorende beloning ingevolge artikel 13 van de Ontslagregeling juist belangrijke factoren zijn bij de beoordeling van de vraag of de functies uitwisselbaar zijn. Gelet op het voorgaande concludeert het hof dat de functie van medewerker inpak A uitwisselbaar is met de nieuwe functie van operator inpak A. Dit betekent dat de ontslagvolgorde volgens het afspiegelingsbeginsel had moeten worden aangehouden. Het ontbreekt het hof aan relevante informatie om te beoordelen of in dit specifieke geval het afspiegelingsbeginsel door Primus op de juiste wijze is toegepast en of werkneemster in dat geval voor ontslag had moeten worden voorgedragen. Het hof oordeelt dat het ontbindingsverzoek in eerste aanleg ten onrechte is toegewezen. Het hof is verder van oordeel dat herstel van de arbeidsovereenkomst, vanwege het lange tijdsverloop sinds het feitelijke vertrek van werkneemster bij Primus, niet in de rede ligt. Het hof wijst een billijke vergoeding toe. Het hof ziet geen aanleiding om te veronderstellen dat, bij weigering van ontbinding van de arbeidsovereenkomst door de kantonrechter, [appellante] tot aan haar pensioengerechtigde leeftijd bij Primus in dienst zou zijn gebleven. Het hof gaat er vanuit dat

de verwachte levensduur van haar arbeidsovereenkomst nog twee jaar zou zijn. Bij het bepalen van de hoogte van die vergoeding houdt het hof rekening met de verwachte levensduur van de arbeidsovereenkomst (nog twee jaar), de Zw-uitkering, de duur van het dienstverband, de leeftijd van werkneemster en de mate van verwijtbaarheid aan de kant van Primus. Ook ziet het hof aanleiding de billijke vergoeding te verhogen met een aanvulling op de transitievergoeding. De billijke vergoeding wordt vastgesteld op € 10.000 bruto. Het hof zal de billijke vergoeding niet verhogen met de verzochte misgelopen pensioenschade, omdat [appellante] niet nader heeft gespecificeerd op welk bedrag zij recht meent hebben. Om diezelfde reden wijst het hof ook het verzoek van [appellante] af om Primus te veroordelen tot betaling aan het pensioenfonds van de misgelopen pensioenbijdrage.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-02-2023

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2023:534

Zaaknummer: 200.300.920/01

Rechters: T.S. Pieters, I.A. Haanappel-van der Burg en A.C.M. Kuypers

Advocaten: J.F.M. Verheij en F.G.N. Vergeer

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub a BW, 7:671b BW en 7:683 BW

RECHTSPRAAK

CRvB niet bevoegd te oordelen over niet indexeren ABP-pensioen

Appellante is het niet eens met het feit dat het ABP haar pensioen niet heeft geïndexeerd sinds 2008. Dit is een civielrechtelijke kwestie waarin de kantonrechter vonnis heeft gewezen op 13 juli 2022. Het gerechtshof en niet de Raad is de bevoegde rechter om te oordelen over het hoger beroep. De CRvB verklaart zich onbevoegd.

Bij de aangevallen uitspraak heeft de kantonrechter op 13 juli 2022 beslist op een vordering van appellante in verband met het feit dat het ABP het pensioen van appellante niet heeft geïndexeerd sinds 2008. Gelet op het feit dat de zaak een civielrechtelijke kwestie betreft waarin de kantonrechter vonnis heeft gewezen, is het gerechtshof en niet de Centrale Raad van Beroep de bevoegde rechter om te oordelen over het hoger beroep tegen de aangevallen uitspraak. De Raad is dan ook kennelijk onbevoegd om van het door appellante ingestelde hoger beroep kennis te nemen, zodat zonder verder onderzoek kan worden beslist. De Raad verklaart zich onbevoegd.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 01-02-2023

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2023:207

Zaaknummer: 22/2984 AOW

Rechters: M.A.H. van Dalen-van Bekkum

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschiktheidspensioen ABP mag betrokken worden bij berekening hoogte aanvullende uitkering politieagent

Politieagent heeft gehoorschade als beroepsziekte. Hij krijgt arbeidsongeschiktheidspensioen (WIA) en een arbeidsongeschiktheidspensioen van het ABP (AAOP). Het geschil gaat over de vraag of het arbeidsongeschiktheidspensioen moet worden betrokken bij de berekening van de hoogte van een aanvullende uitkering op grond van het Besluit bezoldiging politie (Bbp). Het hoger beroep van de korpschef is gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat het AAOP niet moet worden betrokken bij de berekening van de hoogte van de aanvullende uitkering. De Raad volgt de rechtbank niet in haar oordeel dat uit de tekst van het eerste en het tweede lid van artikel 39b Bbp, zoals die golden op 1 oktober 2019, moet worden afgeleid dat de IVA-uitkering van de gewezen ambtenaar wordt aangevuld tot 95% van zijn laatste bezoldiging en dat het AAOP daarbij buiten beschouwing moet worden gelaten. Bij het bestreden besluit is voor de uitkering waarop de aanvulling plaatsvindt dan ook terecht uitgegaan van de WIA-uitkering inclusief vakantiegeld, vermeerderd met het AAOP.

Bij besluit van 17 juni 2019 heeft de korpschef de bij betrokkene bestaande gehoorschade als beroepsziekte aangemerkt. Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen heeft aan betrokkene bij besluit van 8 juli 2019 per 30 juni 2019 vanwege volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid een IVA-uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) toegekend. De korpschef heeft betrokkene bij besluit van 1 augustus 2019 ontslag verleend per 1 oktober 2019 op grond van ongeschiktheid wegens

ziekte. Bij brief van 7 augustus 2019 heeft het ABP aan betrokkene een ABP arbeidsongeschiktheidspensioen (AAOP) toegekend per 30 juni 2019 naar een bedrag van € 542,95 bruto per maand.

Bij besluit van 5 december 2019 heeft de korpschef aan betrokkene per 1 oktober 2019 een aanvullende uitkering toegekend op grond van artikel 39b, tweede lid, van het Besluit bezoldiging politie (Bbp) tot een bedrag van € 739,45 bruto per maand inclusief vakantiegeld. De aanvulling bedraagt het verschil tussen 95% van het oude inkomen en het nieuwe inkomen. Het oude inkomen is gesteld op het laatstgenoten salaris, inclusief vaste toelagen, vakantietoelage en eindejaarsuitkering, dat betrokkene ontving vóór zijn ontslag. Het nieuwe inkomen is bepaald op de WIA-uitkering inclusief vakantiegeld, vermeerderd met het AAOP. Verder is vermeld dat de uitbetaling van de aanvullende uitkering maandelijks achteraf plaatsvindt. De korpschef heeft het bezwaar tegen het besluit van 5 december 2019 bij besluit van 29 mei 2020 (bestreden besluit) ongegrond verklaard. Daaraan ligt het standpunt ten grondslag, kort weergegeven, dat artikel 39b, tweede lid, van het Bbp zo moet worden uitgelegd dat 'de uitkering' mede bestaat uit het AAOP. Daarbij is onder meer verwezen naar de definities van 'uitkering' en 'WIA-uitkering' in artikel 1, eerste lid, onder u en oo, van het Bbp. Verder heeft de korpschef het standpunt ingenomen dat uitbetaling achteraf van de aanvullende uitkering niet onredelijk is en aansluit bij de wijze waarop het Uvw uitkeringen uitbetaalt.

Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen het bestreden besluit gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en de korpschef opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van de uitspraak. Verder heeft de rechtbank beslissingen gegeven over de vergoeding van de proceskosten en het griffierecht. De rechtbank heeft vastgesteld dat in artikel 39b, tweede lid, van het Bbp, zoals de tekst luidde tot 23 december 2020, het AAOP niet wordt genoemd. Dat is wel het geval in artikel 39b, vijfde lid, van het Bbp. In dat artikellid is expliciet bepaald dat het AAOP bij het nieuwe inkomen moet worden meegeteld voor de gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemer als bedoeld in het vierde lid. Voor de stelling van de korpschef dat 'de uitkering' in artikel 39b, tweede lid, van het Bbp zowel op de WIA-uitkering als op een AAOP ziet, is geen steun te vinden in de tekst van die bepaling. Ook in de overige bepalingen van het Bbp zoals die luiden ten tijde voor dit geding van belang, is die steun volgens de rechtbank niet te vinden. Gelet op de tekst van het eerste en het tweede lid van artikel 39b, ook gezien in onderlinge samenhang, moet ervan worden uitgegaan dat de IVA-uitkering van de gewezen ambtenaar wordt aangevuld tot 95% van zijn laatste bezoldiging. Dat voor de gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen ambtenaar wel expliciet is bepaald dat het AAOP moet worden meegeteld, betekent niet dat dat ook ten aanzien van de volledig en duurzaam arbeidsongeschikte gewezen ambtenaar zou moeten gebeuren. Dat is

volgens de rechtbank eerder een aanwijzing dat de regelgever er bewust voor heeft gekozen dat niet te doen. Zoals ook partijen ter zitting hebben bevestigd, is er geen toelichting op artikel 39b van het Bbp beschikbaar waaruit blijkt waarom de regelgever het genoemde onderscheid heeft gemaakt tussen de volledig en duurzaam arbeidsongeschikte gewezen ambtenaar en de gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen ambtenaar. Dat bij het niet meenemen van het AAOP betrokkene een totaalinkomen zou ontvangen van meer dan 105%, acht de rechtbank onvoldoende zwaarwegend om daarom het AAOP wel te betrekken bij de berekening van het nieuwe inkomen, nu het hier gaat om een door een beroepsziekte of dienstongeval volledig en duurzaam arbeidsongeschikt geworden gewezen ambtenaar. Dat is een andere situatie dan die van de gewezen ambtenaar bedoeld in het vierde lid. De rechtbank is tot de conclusie gekomen dat in dit geval een wettelijke grondslag voor het meenemen van het AAOP bij het berekenen van het nieuwe inkomen ontbreekt. Dat die wettelijke grondslag alsnog door een wijziging per 23 december 2020 aan het Bbp is toegevoegd, leidt voor dit geschil niet tot een andere conclusie. Verder is de rechtbank van oordeel dat de korpschef in het bestreden besluit en in het verweerschrift voldoende heeft toegelicht waarom de betaling van de aanvullende uitkering achteraf plaatsvindt.

Het hoger beroep van de korpschef is gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat het AAOP niet moet worden betrokken bij de berekening van de hoogte van de aanvullende uitkering. Het incidenteel hoger beroep van betrokkene is gericht tegen het oordeel van de rechtbank over de betaling van de aanvullende uitkering na afloop van de desbetreffende kalendermaand.

Artikel 1, eerste lid, aanhef en onder u, Bbp luidde op 1 oktober 2019: 'uitkeringen: alle uitkeringen waarop ingevolge dit besluit aanspraak bestaat'. Artikel 1, eerste lid, aanhef en onder oo, van het Bbp luidde op die datum: WIA-uitkering: 'een uitkering op grond van de WIA'.

De korpschef heeft zich op het standpunt gesteld, kort samengevat, dat artikel 39b, tweede lid, Bbp zo moet worden uitgelegd dat naast de IVA-uitkering ook het AAOP moet worden betrokken bij de berekening van de aanvullende uitkering. Betrokkene heeft verzocht de aangevallen uitspraak op dit punt te bevestigen.

De Raad volgt de rechtbank niet in haar oordeel dat uit de tekst van het eerste en het tweede lid van artikel 39b Bbp, zoals die golden op 1 oktober 2019, moet worden afgeleid dat de IVA-uitkering van de gewezen ambtenaar wordt aangevuld tot 95% van zijn laatste bezoldiging en dat het AAOP daarbij buiten beschouwing moet worden gelaten. In artikel 1, eerste lid, aanhef en onder u, Bbp zijn 'uitkeringen' gedefinieerd als alle uitkeringen waarop ingevolge dat besluit aanspraak bestaat. Een AAOP is geen uitkering op grond van het Bbp en een uitkering

op grond van de Wet WIA is dat evenmin. Daarmee biedt de tekst van de desbetreffende bepalingen naar de letter gelezen geen enkele duidelijkheid over de vraag op welke uitkering dan wel uitkeringen de aanvullende uitkering een aanvulling vormt. Hoe dan ook is dus interpretatie nodig.

Voor de uitleg van artikel 39b, tweede lid, Bbp is verder het volgende van belang. Direct voorafgaande aan 29 december 2005 was de verlening van een aanvullende uitkering geregeld in artikel 39, vijfde en zesde lid, Bbp. Uit het zesde lid van het toenmalige artikel 39 Bbp volgde dat een uitkering zoals het AAOP werd betrokken bij de berekening van de aanvullende uitkering. In dat artikellid was bepaald dat de aanvullende uitkering gelijk is aan het verschil tussen:

- (a) een percentage van de laatstelijk genoten bezoldiging vermeerderd met de vakantieuitkering, in het jaar voorafgaande aan zijn ontslag; en
- (b) de som van de ambtenaar toegekende WAO-uitkering, een hem toegekend invaliditeitspensioen, een hem toegekende herplaatsingstoelage dan wel in voorkomend geval een hem toegekende suppletie op grond van het Besluit suppletieregeling gedeeltelijk arbeidsongeschikten sector politie.

In de nota van toelichting (*Stb.* 1999, 364, p. 20) is over de aanvullende uitkering onder meer het volgende vermeld: 'Bij dienstongeval of beroepsziekte kan er sprake zijn van loonschade voor de ambtenaar van politie. Het Besluit bezoldiging politie (Bbp) kende reeds een aantal voorzieningen in de artikelen 39, vierde lid, 44 en 45, eerste lid. Dit betekende voor de ambtenaar dat zijn bezoldiging voor 100% wordt doorbetaald zolang hij nog in dienst is en dat via een aanvullende uitkering bovenop de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen na zijn uit dienst treden zijn loonschade wordt gecompenseerd.'

Artikel 39b Bbp is ingevoerd in 2015 met terugwerkende kracht tot en met 29 december 2005 bij het Besluit van 14 augustus 2015, houdende wijziging van het Besluit algemene rechtspositie politie, het Besluit bezoldiging politie en enige andere besluiten en intrekking van het Besluit suppletieregeling gedeeltelijk arbeidsongeschikten sector politie en de Regeling compensatie inkomensgevolgen WIA in verband met de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (*Stb.* 2015, 318). In de nota van toelichting (p. 15 en 16) is onder meer vermeld dat met de invoering van artikel 39b van het Bbp is beoogd de redactie van de desbetreffende bepalingen over de aanvullende uitkering te verduidelijken.

Hierna is artikel 39b Bbp gewijzigd per 23 december 2020 bij het Besluit van 15 december 2020 tot wijziging van onder meer het Besluit algemene rechtspositie politie in verband met de formalisering van onder meer de afspraken uit de Arbeidsvoorwaardenovereenkomst sector

Politie 2018-2020 inzake een regeling voor vervroegde uittreding, het politie-onderwijs en capaciteit, de introductie van het sociaal plannen en de WIA-compensatie (*Stb.* 2020, 534). De wijziging houdt het volgende in: 'Onder vernummering van het vierde tot en met achtste lid tot vijfde tot en met negende lid, wordt een lid ingevoegd, luidende:

4. Onder de uitkering, bedoeld in het tweede en derde lid, wordt verstaan de som van de WIA-uitkering en het arbeidsongeschiktheidspensioen.' Een toelichting op deze wijziging ontbreekt.

Uit 4.4.1 tot en met 4.4.3 volgt dat zowel in de periode voorafgaand aan 29 december 2005 als in de periode vanaf 23 december 2020 expliciet is geregeld dat een uitkering zoals het AAOP wordt betrokken bij de berekening van de aanvullende uitkering. Dit past ook bij de in 4.4.1 vermelde doelstelling van de aanvullende uitkering, namelijk het bieden van compensatie voor loonschade na uitdiensttreding. Uit de in 4.4.2 vermelde toelichting kan niet worden afgeleid dat met de wijziging met terugwerkende kracht tot 29 december 2005 is beoogd op dit punt een andere systematiek door te voeren. Dit alles leidt de Raad tot de conclusie dat artikel 39, tweede lid, van het Bbp, zoals dat gold op 1 oktober 2019, zo moet worden uitgelegd dat bij de vaststelling van de aanvullende uitkering het AAOP moet worden betrokken. Bij het bestreden besluit is voor de uitkering waarop de aanvulling plaatsvindt dan ook terecht uitgegaan van de WIA-uitkering inclusief vakantiegeld, vermeerderd met het AAOP.

Het hoger beroep van de korpschef slaagt dus.

Betrokkene heeft in het incidenteel hoger beroep zijn in bezwaar en beroep ingenomen standpunt gehandhaafd dat uitbetaling achteraf van de aanvullende uitkering een financieel nadeel oplevert en dat het Bbp geen grondslag biedt voor deze wijze van uitbetaling. Volgens betrokkene gaat de verwijzing door de korpschef naar de uitspraak van de Raad van 2 juni 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:2075, niet op, omdat het daar aan de orde zijnde artikel 33, eerste lid, van de Werkloosheidswet (WW) betaling achteraf expliciet mogelijk maakt, terwijl het Bbp zo'n bepaling niet bevat. De korpschef heeft onder meer aangevoerd dat betaling achteraf praktische voordelen heeft en dat uit het Bbp niet volgt dat deze wijze van uitbetaling ontoelaatbaar is.

De aanvullende uitkering, zoals geregeld in artikel 39b Bbp, is een periodieke uitkering. Het Bbp bevat geen bijzondere bepalingen over het tijdstip van uitbetaling van de aanvullende uitkering. Voor die situatie is in het kader van de vergoeding van wettelijke rente vaste rechtspraak¹ ontwikkeld over de momenten waarop verzuim intreedt. Die rechtspraak houdt in dat de wettelijke rente gaat lopen op de eerste dag van de kalendermaand volgende op het tijdvak waarop de periodieke betaling betrekking heeft. Indien het niet gaat om reeds lopende

periodieke betalingen, maar om een eerste toekenning of om wijziging van een element van de betaling, geldt bovendien dat de wettelijke rente niet eerder gaat lopen dan vanaf de eerste dag van de kalendermaand volgende op die waarin de beslistermijn voor de toekenning of wijziging is verstreken. In lijn met deze rechtspraak moet worden geoordeeld dat betrokkene zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aanvullende uitkering steeds uiterlijk aan het eind van de desbetreffende kalendermaand moet worden uitbetaald. Het bestreden besluit kan dan ook in zoverre geen stand houden.

Ook het incidenteel hoger beroep van betrokkene slaagt dus.

Uit het voorgaande volgt dat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd, behalve de beslissingen over de proceskosten en het griffierecht in beroep. De Raad zal het beroep tegen het bestreden besluit gegrond verklaren en dat besluit vernietigen alleen voor zover daarbij het bezwaar tegen de beslissing dat de aanvullende uitkering maandelijks achteraf wordt uitbetaald, ongegrond is verklaard. Verder zal de Raad de korpschef opdragen op het punt van die betaling achteraf een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Met het oog op een voortvarende afdoening van het geschil bestaat aanleiding om met toepassing van artikel 8:113 van de Algemene wet bestuursrecht te bepalen dat tegen de door de korpschef te nemen nieuwe beslissing op bezwaar alleen bij de Raad beroep kan worden ingesteld.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-02-2023

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2023:347

Zaaknummer: aanvullende uitkering

Rechters: B.J. van de Griend, J.J.T. van den Corput en J.C.F. Talman

Wetsartikelen: artikel 39b lid 2 Besluit bezoldiging politie, 33 lid 1 Werkloosheidswet en 8:113 Algemene wet bestuursrecht

RECHTSPRAAK

Verzoek om toekenning militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht afgewezen

Geschil over de vraag of de afwijzing van de staatssecretaris van het verzoek van appellant om hem een militair arbeidsongeschiktheidspensioen toe te kennen juist is. Gelet op de toen geldende AMP en het tegenwoordig geldende artikel 3 van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen geldt de eis dat voor toekenning van een arbeidsongeschiktheidspensioen sprake moet zijn van arbeidsongeschiktheid en recht op een arbeidsongeschiktheidsuitkering. Met de staatssecretaris is de Raad van oordeel dat appellant niet aan deze eis voldoet en daarom niet in aanmerking komt voor toekenning van een arbeidsongeschiktheidspensioen. Appellant is immers na medisch en arbeidskundig onderzoek (in 1997) niet arbeidsongeschikt geacht. Dat appellant blijvend ongeschikt is geacht voor het vervullen van de militaire dienst vanwege ziekte of een gebrek (dienstongeschiktheid), maakt dit niet anders. Dienstongeschiktheid is immers iets anders dan arbeidsongeschiktheid. Het begrip arbeidsongeschiktheid ziet niet alleen op het eigen werk als beroepsmilitair, maar ook op andere gangbare arbeid, waarbij verlies van verdien capaciteit optreedt.

Appellant is als beroepsmilitair van de Koninklijke Luchtmacht in dienst geweest van 8 juli 1987 tot 3 januari 1995. Met ingang van 3 januari 1995 is appellant eervol uit de militaire dienst ontslagen op grond van artikel 39, tweede lid onder f van het Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR) vanwege blijvende ongeschiktheid voor het vervullen van de dienst uit hoofde van een ziekte of een gebrek. Appellant was aanvankelijk ontslagen op de

grond dat zijn dienstverband voor bepaalde tijd was geëindigd, maar de ontslaggrond is in de brief van 12 augustus 1998 gewijzigd in blijvende dienstongeschiktheid naar aanleiding van een militair geneeskundig onderzoek.

Op 8 januari 1997 heeft appellant verzocht om toekenning van een militair pensioen.

De Commissie Geneeskundig onderzoek Militairen Koninklijke Luchtmacht (CGOM) heeft in het kader van een geneeskundig onderzoek naar blijvende dienstongeschiktheid en een pensioenkeuring een onderzoek ingesteld waarbij appellant medisch en arbeidskundig is onderzocht. Op grond van het op 2 september 1997 door de CGOM uitgebrachte rapport is appellant op de ontslagdatum (en overige peildata) blijvend ongeschikt geacht voor de militaire dienst. Voor de bij appellant vastgestelde psychische aandoening, is geen verband met de uitoefening van de militaire dienst aannemelijk geacht. Onder verwijzing naar het arbeidsdeskundig rapport van 16 juni 1997, is appellant niet arbeidsongeschikt geacht in de zin van artikel E6 van de toen geldende Algemene militaire pensioenwet (AMP).

Aan appellant is op 3 oktober 1998 ingevolge artikel E1 van de AMP een zogeheten gebrekenpensioen toegekend, omdat appellant is ontslagen wegens gebreken en ongeschikt werd geacht voor de militaire dienst. Tegelijkertijd is besloten dat appellant vanwege het ontbreken van een met de uitoefening van de militaire dienst in verband staande aandoening geen recht heeft op een invaliditeitsverhoging. Ook wordt in dit besluit meegedeeld dat appellant geen recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering omdat hij niet arbeidsongeschikt wordt geacht. Bij brief van 22 juni 2020 heeft appellant verzocht om een militair arbeidsongeschiktheidspensioen.

Bij besluit van 13 november 2020 heeft de staatssecretaris dit verzoek afgewezen, omdat appellant niet arbeidsongeschikt wordt geacht en dus geen recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering. Tegen dit besluit heeft appellant bezwaar gemaakt.

Met het besluit van 12 april 2021 (bestreden besluit) heeft de staatssecretaris het bezwaar ongegrond verklaard. Hieraan is ten grondslag gelegd dat uit het medisch en arbeidskundig onderzoek van 1997 is gebleken dat appellant niet arbeidsongeschikt is als bedoeld in artikel E6 van de toen geldende AMP. Dit oordeel is toen neergelegd in het pensioenbesluit van 3 oktober 1998. Tegen die beslissing heeft appellant geen bezwaar ingediend, zodat die beslissing rechtens onherroepelijk is geworden. Van een evidente fout is niet gebleken, zodat niet teruggekomen wordt op die beslissing, aldus de staatssecretaris.

De rechtbank heeft het beroep van appellant ongegrond verklaard, omdat de rechtbank vindt dat in het pensioenbesluit van 1998 kennelijk rekening is gehouden met de psychische klachten als gevolg van hersenletsel van appellant die evenwel niet hebben geleid tot een

verlies aan verdien capaciteit. Appellant heeft in de procedure bij de rechtbank geen enkele (medische) informatie in het geding gebracht die een ander licht werpt op die vaststelling uit 1998. Appellant heeft bovendien nooit een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangen vanwege zijn militaire betrekking, wat een voorwaarde is voor de toekenning van een arbeidsongeschiktheidspensioen. Het feit dat appellant ongeschikt is geacht voor de militaire dienst doet hier niet aan af, nu dit een geheel andere beoordeling betreft.

De Raad beoordeelt of het oordeel van de rechtbank over de afwijzing van de staatssecretaris van het verzoek van appellant om hem een militair arbeidsongeschiktheidspensioen toe te kennen juist is. Hij doet dat aan de hand van de argumenten die appellant heeft aangevoerd, de beroepsgronden.

De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep niet slaagt. De rechtbank heeft het bestreden besluit terecht in stand gelaten. De Raad stelt voorop dat voor toekenning van een arbeidsongeschiktheidspensioen sprake moet zijn van arbeidsongeschiktheid en recht op een arbeidsongeschiktheidsuitkering. Gelet op de toen geldende AMP en het tegenwoordig geldende artikel 3 van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen geldt deze eis nog steeds. Met de staatssecretaris is de Raad van oordeel dat appellant niet aan deze eis voldoet en daarom niet in aanmerking komt voor toekenning van een arbeidsongeschiktheidspensioen. Appellant is immers na medisch en arbeidskundig onderzoek (in 1997) niet arbeidsongeschikt geacht.

Dat appellant blijvend ongeschikt is geacht voor het vervullen van de militaire dienst vanwege ziekte of een gebrek (dienstongeschiktheid), maakt dit niet anders. Dienstongeschiktheid is immers iets anders dan arbeidsongeschiktheid. Het begrip arbeidsongeschiktheid ziet niet alleen op het eigen werk als beroepsmilitair, maar ook op andere gangbare arbeid, waarbij verlies van verdien capaciteit optreedt.

Ter zitting heeft appellant nog gewezen op de pensioenbrief van 12 augustus 1998, waarin ook een 'aanvullende arbeidsongeschiktheidsuitkering die te zijner tijd zal worden uitgekeerd' wordt genoemd. Aan die vermelding kan, anders dan appellant meent, geen recht op een arbeidsongeschiktheidsuitkering worden ontleend. Aan de brief van 12 augustus 1998 en de wijziging van de ontslaggrond ligt immers het militair geneeskundig onderzoek ten grondslag dat ook gericht was op de pensioenkeuring. Niet is gebleken dat die medische en arbeidskundige beoordeling niet juist is geweest. Appellant heeft ook nooit daadwerkelijk een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangen. Tot slot heeft appellant zowel in de procedure bij de rechtbank als in dit hoger beroep geen medische stukken overgelegd waaruit zou kunnen blijken dat appellant naast zijn dienstongeschiktheid toen ook arbeidsongeschikt was.

De stelling van appellant dat de wijziging van de ontslaggrond aanleiding had moeten zijn voor een nader medisch onderzoek naar de toenmalige situatie, dat volgens hem ten onrechte niet heeft plaatsgevonden, moet worden verworpen. De wijziging van de ontslaggrond was nu juist het gevolg van een toen actueel medisch onderzoek.

Het hoger beroep slaagt niet. Dat betekent dat de afwijzing van het verzoek om een militair arbeidsongeschiktheidspensioen in stand blijft.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-02-2023

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2023:350

Zaaknummer: 22 / 1759 WAD

Rechters: H. Lagas

Wetsartikelen: 3 Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen

RECHTSPRAAK

Geen compensatie voor ambtenaar wegens verlaging AOW-leeftijd na sluiten vaststellingsovereenkomst

Het dienstverband van een ambtenaar is beëindigd met een vaststellingsovereenkomst en een finaal kwijtingsbeding. Onderdeel van de vaststellingsovereenkomst is een vergoeding tot aan de AOW-leeftijd. Door de wet temporisering AOW-leeftijd wordt de AOW-leeftijd van de ambtenaar verlaagd van 67 jaar naar 66 jaar en 4 maanden. Zijn pensioen gaat 8 maanden eerder in. De werkloosheidsuitkeringen (WW en bovenwettelijk) eindigen eerder. De ambtenaar wil compensatie voor inkomens- en pensioenschade van € 86.384,16. De Centrale Raad van Beroep oordeelt in navolging van de rechtbank dat de ambtenaar daarvoor niet gecompenseerd hoeft te worden.

Appellant is per 1 mei 2004 aangesteld bij de provincie Flevoland in de functie van [functie 1] van de [afdeling]. Nadien is hij gedurende verschillende periodes gedetacheerd geweest, laatstelijk als [functie 2] bij de provincie Overijssel. Op 22 mei 2017 hebben partijen een vaststellingsovereenkomst gesloten. Daarin zijn afspraken opgenomen over de beëindiging van het dienstverband per 1 juli 2019 (de einddatum). Artikel 5 van de vaststellingsovereenkomst is getiteld 'Doorbetaling salaris' en luidt:

'Tot de einddatum ontvangt [appellant] zijn reguliere salaris inclusief emolumenten zoals vermeld in de considerans (2e gedachtestreepje), waarbij derhalve wordt uitgegaan van het maximum van schaal 16, vermeerderd met de geldende emolumenten (...). [Appellant] kan gedurende die periode tot 1 juli 2019 aanspraak maken op de arbeidsvoorwaarden en voorzieningen die uit zijn dienstverband bij de Provincie voortvloeien als ware hij nog werkzaam voor de Provincie. De voor de Provincie geldende collectieve arbeidsovereenkomst is van toepassing. Verbeteringen die in die cao van tijd tot tijd worden doorgevoerd gelden ook voor [appellant].'

In artikel 10, met de titel 'Boven- en na-wettelijke uitkeringen', is het volgende opgenomen: 'Na beëindiging van het dienstverband komt [appellant] in aanmerking voor boven- en na-wettelijke uitkeringen zoals die thans gelden conform artikel B.13 van de CAP'.

Artikel 18 is getiteld 'Finale kwijting' en luidt: 'Met deze vaststellingsovereenkomst hebben Partijen een uitputtende, allesomvattende regeling getroffen. Na voldoening van vorenstaande verplichtingen zullen Partijen jegens elkaar dan ook geen verdergaande verplichtingen meer hebben uit hoofde van de tussen hen bestaande dienstbetrekking, de (wijze van) beëindiging van de dienstbetrekking, of uit welke andere hoofde dan ook en verlenen partijen elkaar over en weer finale kwijting.'

Bij de totstandkoming van deze vaststellingsovereenkomst was de AOW-gerechtigde leeftijd voor appellant 67 jaar. Appellant zou die leeftijd bereiken op 1 juli 2021.

Appellant heeft het college bij brief van 20 juni 2019 meegedeeld dat het recentelijk afgesloten pensioenakkoord meebrengt dat zijn pensioenleeftijd 66 jaar en 4 maanden wordt en dat dit nadelige financiële gevolgen voor hem kan meebrengen. Volgens appellant is de strekking van artikel 5 van de vaststellingsovereenkomst dat hij tegen een dergelijke verslechtering wordt beschermd.

Bij besluit van 2 juli 2019 heeft het college appellant per 1 juli 2019 ontslag verleend, waarbij is verwezen naar de vaststellingsovereenkomst.

Op 5 juli 2019 is de Wet temporisering verhoging AOW-leeftijd gepubliceerd in het Staatsblad (Stb. 2019, 246). Bij deze wet is geregeld dat de AOW-leeftijd minder snel stijgt dan eerder wettelijk was vastgelegd. Voor appellant heeft dit meegebracht dat zijn AOW-gerechtigde leeftijd 66 jaar en 4 maanden werd. Op 1 november 2020 heeft appellant die leeftijd bereikt.

Het college heeft appellant naar aanleiding van diens brief van 20 juni 2019 bij brieven van 25 juli 2019 en 4 september 2019 bericht dat er geen behoefte bestaat om hierover met appellant in gesprek te gaan en dat de vaststellingsovereenkomst volledig is nagekomen.

Bij brief van 8 november 2020 heeft appellant het college meegedeeld dat zijn pensioen per 1 november 2020 is ingegaan, dat wil zeggen acht maanden eerder dan destijds was voorzien. Over die periode ontvangt appellant geen uitkering meer op grond van de Werkloosheidswet (WW) en evenmin een bovenwettelijke werkloosheidsuitkering. De som van deze uitkeringen is aanzienlijk hoger dan de som van een AOW-uitkering en een pensioenuitkering. Verder bouwt appellant, doordat hij eerder met pensioen is gegaan, minder pensioen op. Dat betekent

dat zijn pensioen vanaf 1 november 2020 lager is dan bij pensionering op 1 juli 2021 het geval zou zijn geweest. Appellant ondervindt naar zijn zeggen een nadeel van in totaal € 86.384,16 bruto, bestaande uit inkomensschade en pensioenschade. Volgens appellant volgt uit de vaststellingsovereenkomst dat het college gehouden is om hem hierin te compenseren.

Bij brief van 9 februari 2021 heeft het college het verzoek van appellant afgewezen, onder verwijzing naar de brieven van 25 juli 2019 en 4 september 2019. Het daartegen door appellant gemaakte bezwaar heeft het college bij besluit van 8 juni 2021 ongegrond verklaard.

De rechtbank heeft aangenomen dat de brief van 9 februari 2021 een beslissing inhoudt op een verzoek om schadevergoeding en dat tegen een dergelijke beslissing geen bezwaar en beroep openstaan. Het bij de rechtbank ingediende beroepschrift, dat was gericht tegen het besluit van 8 juni 2021, heeft de rechtbank daarom in overleg met appellant aangemerkt als een verzoek als bedoeld in artikel 8:88 van de Algemene wet bestuursrecht. De rechtbank heeft het betoog van appellant aldus begrepen dat hij stelt dat sprake is van een onrechtmatige, met een besluit gelijk te stellen handeling omdat het college zijn verplichtingen op grond van de vaststellingsovereenkomst niet is nagekomen.

Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

In hoger beroep heeft appellant zich op hierna te bespreken gronden tegen de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding gekeerd. Volgens appellant vloeit uit artikel 5 van de vaststellingsovereenkomst voort dat het college hem moet compenseren. De Raad volgt hem daarin niet. Artikel 5 van de vaststellingsovereenkomst gaat, zoals daarin duidelijk is vermeld, over de periode tot aan het ontslag en het gedurende die periode doorbetalen van het salaris. Het gaat dus over de tijd waarin appellant nog in dienst was en over de op dat dienstverband van toepassing zijnde regelgeving (de cao). Ter zitting van de Raad is nog de vraag opgeworpen of de toevoeging in dat artikel dat verbeteringen die van tijd tot tijd in de cao worden doorgevoerd, ook gelden voor appellant, betekent dat eventuele nadelige wijzigingen niet voor hem zouden gelden. Het college sloot niet uit dat dit de bedoeling kan zijn geweest, maar zelfs al zou dat inderdaad zo zijn geweest en zelfs al zou de bewuste afspraak zich dan ook nog eens mede hebben uitgestrekt tot nadelige wijzigingen die niet op de cao maar op formele wetgeving zijn terug te voeren, dan nog is en blijft artikel 5 van toepassing op de periode van het dienstverband, die is geëindigd op 1 juli 2019 – en dus niet op de tijd daarna.

Op de periode ná het dienstverband is niet artikel 5, maar artikel 10 van de vaststellingsovereenkomst van toepassing. Daarin staat dat appellant in aanmerking komt voor boven- en na-wettelijke uitkeringen zoals die thans gelden conform artikel B.13 van de CAP. Volgens de op deze bepaling gebaseerde regelgeving eindigt de aanvullende uitkering bij

het einde van de WW-uitkering en eindigt de na-wettelijke uitkering bij het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd. Dat was ten tijde van het afsluiten van de vaststellingsovereenkomst niet anders, zodat ook het woordje ‘thans’ in artikel 10 van de vaststellingsovereenkomst geen reden geeft om het college gehouden te achten tot enige vorm van compensatie.

Appellant heeft zich ten slotte beroepen op een aantal voorbeeldberekeningen die door het college zijn gemaakt in het onderhandelingsproces dat tot de vaststellingsovereenkomst heeft geleid. Daarin is, zo heeft appellant aangevoerd, rekening gehouden met het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd op 1 juli 2021. Ook dit kan appellant niet baten. Zoals het college heeft benadrukt, bevatten de berekeningen allemaal een uitdrukkelijke disclaimer, waarin staat dat de getoonde bedragen kunnen veranderen als gevolg van, onder meer, wijzigingen in de AOW-sfeer, dat de getoonde netto bedragen zijn gebaseerd op de huidige regelgeving en actuele tabellen, en dat aan de berekeningen geen rechten kunnen worden ontleend.

Het hoger beroep slaagt niet. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-02-2023

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2023:345

Zaaknummer: 22 / 1098

Rechters: B.J. van de Griend, J.J.T. van den Corput en J.C.F. Talman

Advocaten: J.H. Gerritsen, E.J.M. van der Lans en N. van der Jagt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Greenpeace valt onder werkingssfeer bedrijfstakpensioenfonds Koopvaardij

Geschil over de vraag of de zeevarenden op Greenpeaceschepen onder de werkingssfeer van het bedrijfstakpensioenfonds Koopvaardij vallen. De kantonrechter oordeelde dat dat niet zo is, het hof daarentegen van wel. De Hoge Raad verwerpt de klachten op grond van artikel 81 RO.

Geschil over de vraag of de zeevarenden op Greenpeaceschepen onder de werkingssfeer van het bedrijfstakpensioenfonds Koopvaardij vallen. De kantonrechter oordeelde dat dat niet zo is, het hof daarentegen van wel. Een verplichtstellingsbesluit is recht in de zin van artikel 79 RO, zodat het oordeel van het hof volledig kan worden getoetst in cassatie. Greenpeace voert aan dat de zeevarenden op haar schepen mede gelet op de naam van het fonds en de doelstelling van de Wet Bpf (2000) niet onder de verplichtstelling vallen. De schepen kunnen niet worden begrepen onder 'koopvaardij' en kwalificeren als pleziervaartuigen, de uitzondering in het verplichtstellingsbesluit 2015. Bij de uitleg van de werkingssfeerbepaling kan de manier waarop het fonds daar uitvoering aan heeft gegeven een gezichtspunt vormen.

De Hoge Raad heeft de klachten over het arrest van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van dat arrest. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie art. 81 lid RO).

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-02-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:298

Zaaknummer: 21/05138

Rechters: M.J. Kroeze, C.E. Du Perron, A.E.B. ter Heide, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Advocaten: S.F. Sagel en J.W.H. van Wijk

Wetsartikelen: Bedrijfstakpensioenfonds Koopvaardij